ANT

Çetin Altan ticareti ve cüce Politikacılar!

Haftalık Dergi • 26 Aralık 1967 • Sayı: 52 • 125 Kuruş

İFŞAAT

Oswald bir CIA ajanı idi

HAFTANIN NOTLARI

18 aralık

Aybar'ın mesajı

● TİP'in Balıkesir ve Manisa il kongreleri Pazar günü yapıldı. Genel Başkan Mehmet Ali Aybar, kongrelere gönderdiği mesajda emekçilerin hızla uyanıp TİP'e sarılmalarının ağaları, kompradorları, bürokratları ve bunların çıkarlarını savunan cüce politikacıları çılgına çevirdiğini belirterek son doğu mitingleri dolayısıyla partiye yöneltilen suçlamalara cevap vermiş ve «Doğu mitingleriyle TİP'in milleti ikiye böldüğünü ileri sürüyorlar. Milletin bütünlüğü, sosyal gerçekleri yok saymak ve yok saymak için de sindirme politikası gütmekle sağlanmaz. Sindirme politikası, akıllıca bir iş değildir. Cüce politikacıları, akıllarını başlarına toplamağa davet ederiz. Ana dili kürtçe olan vatandaşlarımıza -ki sayıları 2 milyonun üstündedir- ve alevi mezhebinden olan vatandaşlarımıza -ki sayıları 10 milyonun üstündedir- iki numaralı vatandaş muamelesi yapılamaz, yapılmamalıdır. Sünni mezhebinden ve ana dilleri Türkçe olan vatandaşlarımız ne haklara sahip iseler, onlar da aynı haklara sahiptirler. Bizim her işimiz anayasadan yanadır» demiştir. Balıkesir İl Kongresi'nde yapılan seçimlerde il başkanlığına parti genel yönetim kurulu üyesi Şükran Kurdakul seçilmiştir.

19 aralık

Orman Kanunu

● *Devlet ormanlarının özel şahıslara* peşkeş çekilmesini ön gören ve ilk defa açıklandığı zaman büyük tepki yaratan Orman Kanunu Tasarısı, *Tarım Bakanlığı'nda bir süre* uyutulduktan sonra ufak değişiklikle yeniden Bakanlar Kuruluna sevkedildi. Büyük bir gizlilik içinde sürdürülen çalışmalardan sonra AP Genel İdare Kurulu'nda da görüşülen ve yakında Meclis'e getirilecek olan tasarıya göre, bir çok ağaçlı bölge «orman» sayılmayacak ve özel şahıslara dağıtılacaktır. Anayasaya aykırı olduğu bilim adamlarınca daha önce ispatlanmış bulunan bu yeni tasarının mecliste görüşülmesi büyük fırtına yaratacaktır.

Dış geziler

● **Millet Meclisi'nde Cumhurbaşkanı ve Başbakanın dış gezileriyle ilgili olarak 1,5 milyon lira ek ödenek verilmesine dair kanun tasarısı şiddetli tartışmalara sebep oldu. Gezilerin 30-40 kişilik kafileler halinde ve büyük debdebe içinde yapıldığını belirten muhalefet milletvekilleri, fakir milletin parasının bu şekilde çarçur edilmesini şiddetle eleştirdiler. Gerçekten de, Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın dış gezilerinde sadece bir günde ortalama 75 bin lira harcanmaktadır. Bugüne kadar yapılan geziler 65 günü bulduğuna göre toplam olarak 5 milyon liraya yakın para harcanmıştır. Ayrıca, dışarıya götürülen hediyeler ve başka harcamalar da dikkate alınırsa, bu rakam en azından on milyonu bulmaktadır. Dışişleri Bakanı'nın görevi icabı yaptığı gezilerdeki harcamalar bu rakama dahil değildir.**

Fiyatlar arttı

● Son Kıbrıs buhranı sırasında *hükümete savaş yetkisi* verilmesi hiç bir sonuç sağlamadığı gibi yaratılan gerginliğin bütün yükü de yine dar gelirli vatandaşların sırtına binmiştir. *Ticaret Bakanlığı'nca* yayınlanan fiyat endekslerine göre, Aralık ayı içinde Türkiye'de gıda maddelerinin fiyatları genel olarak yüzde 1,2 oranında artış kaydetmiştir. Sanayi hammadde ve yarı mamullerinin fiyatındaki artış ise yüzde 3,2 yi bulmuştur. İstanbulda pahalılık artış oranı yüzde 6,6, Ankara'da ise yüzde 5,4'tür.

Castro toplatıldı

● **Türkiye'de kitap toplatma faaliyetine son günlerde adamakıllı hız verilmiştir. Son olarak Habora Kitabevi'nin yayınladığı ve Nedim Sel'in dilimize çevirdiği «Fidel Castro Konuşuyor» isimli kitap, İstanbul 4. Sulh Ceza Hakimliği'nin çeviriciyi sorguya çekmeden ve bilirkişi raporu olmadan verdiği kararla toplatılmıştır. «Fidel Castro Konuşuyor» isimli eserin metni, daha önce Amerika'nın ünlü dergisi Play Boy'da yayınlanmış bulunuyordu.**

20 aralık

ANT yargılandı

● **Yaşar Kemal'in *dergimizde* yayınlanan «Ekmek Yediği Sofraya Bıçak Sokanlar» başlıklı yazısından dolayı Cumhuriyet Savcılığının T.C.K.'nun *312. maddesine göre* açtığı dâvanın duruşmasına Toplu Basın Mahkemesi'nde başlandı. Duruşmada ilk olarak savcının, Yaşar Kemal ile *Sorumlu Müdürümüz* Yaşar Uçar'ın sınıfları tehlikeli surette kin ve adavete teşvik ettiklerine dair iddianamesi okunmuş, daha sonra arkadaşlarımızın sorgusu yapılmıştır. Yaşar Kemal, sorgusunda, kendisinin bir proleter yazar olduğunu belirterek dâva konusu yazıda Türkiye'deki burjuva sınıfının durumunu ortaya koyduğunu, bunların demokrasiye ve anayasaya uygun bir davranış içinde olmadıklarını söylemiştir. 20 dakika süren sorgusunda Yaşar Kemal, proleter ve burjuva sınıflarının tanımını yapmış, yargıcın «peki, bizler, yani memurlar hangi sınıfa girmekteyiz?» şeklindeki sorusuna da «Memurlar bu saydığım iki sınıfın arasında bir tabakadır. Hangi sınıfa gönül verirlerse, o sınıftan sayılırlar» diye cevap vermiştir. Yaşar Uçar'ın da sorgusu yapıldıktan sonra duruşma başka güne bırakılmıştır.**

Yeni Fikir Kulübü

● İzmir'de de İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi öğrencileri bir fikir kulübü kurmuşlardır. Sosyalist gençler, bu münasebetle yayınladıkları ilk bildiride «Türkiyemizde aydınlar, okumuşlar, halka tepeden *bakmışlardır.* Bu durum halk kitlelerinin bilgi düşmanlarının eline düşmesine sebep olmuştur. Amacımız bu temelsiz ayrılığa son vermektir. *Türkiyemiz,* insanların bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine yaşadıkları bir ülke oluncaya dek uğraşımız yiğitçe *devam edecektir» denilmektedir.*

21 aralık

Turizm fiyaskosu

● Devlet İstatistik Enstitüsü'nün istatistiklerine göre, Türkiye'de 1966 yılında turizm gelirinde artış beklenirken, aksine düşüş görülmüştür. 1965 yılında *yabancı turistlerden* 14 milyon dolar gelir elde edilmiş olduğu halde 1966 yılında gelir 12 milyon dolara düşmüştür. 1966 nın ilk 7 ayında da 229 *bin turist geldiği halde,* bu yılın ilk yedi ayında gelen turist sayısı, 171 bin civarında kalmıştır. Bu düşüş, ilkbaharda patlak veren Yunan darbesi *ve Orta Doğu savaşı* ile izah edilmek istenmişse de, olayların yatıştığı Ağustos ayından sonra da turist geliş temposunda bir artma olmamıştır. *Buna karşılık,* yurt dışına giden varlıklı kimselerin yaptığı harcalamalar geçen yıllara göre büyük artış kaydetmiştir. 1963'te yurt dışına çıkan Türklerin sayısı 42 bin olduğu halde, 1966 yılında bu rakam 155 bine yükselmiştir. Yurt dışına giden zenginlerin orada 200 dolarlık dövizle yetinmedikleri, başka yollardan kaçırdıkları dövizleri harvurup harman savurdukları da, sosyete sayfalarında çıkan haberlerden anlaşılmaktadır. Turizm istatistikleri, zengin ülkelerin Türkiye'ye tavsiye ettikleri **«sanayileşme yerine turizm»** yolunun iflâs ettiğini göstermektedir.

İşçi kardeşliği

● **Alman Metal İşçileri Sendikası'nın Lohr şehrinde düzenlediği bir kursa katılan Türk ve Yunan işçileri, yayınladıkları ortak bildiride, son zamanlarda iki ülke arasında patlak veren olaylardan dolayı hükümetlerini suçlamışlar ve «Türk ve Yunan işçileri olarak memleketlerimiz ve halklarımız arasındaki düşmanlığın iki memleketteki gerici ve aşırı milliyetçilerin eseri olduğunu, biz işçiler aleyhine kendi çıkarları için lan gezlier 65 günü bulduğuna bu düşmanlığı kullandıklarını bildiririz» denilmektedir.**

Cezayir'de temizlik

***Cezayir'de darbe teşebbüsünün bastırılmasından sonra* Cumhurbaşkanı Bumedyen, darbe teşebbüsünün izlerini ortadan kaldırmak üzere kabine, ordu ve iktidardaki partilerde değişiklik yapmayı plânladığını açıkladı. Darbe teşebbüsü akamete uğradıktan sonra kaçan Genelkurmay Başkanı Zbiri'nin ise, Kabiliye Dağlarında gizlendiği tesbit edildi. Yukarıdaki resimlerde Bumedyen ve Zbiri görülmektedir,**

22 *aralık*

NATO'ya Hayır,

● **Gençliğin NATO'dan çekilmemizi sağlamak üzere açtığı kampanya devam etmektedir. Bu maksatla İstanbul Teknik Üniversitesi öğrenci kuruluşları NATO aleyhtarı afişleri bastırmış ve bunlar ilk olarak İzmir'de asılmıştır. Ancak, İzmir'de asılan afişler polisler tarafından yırtılmıştır. Gençler, afişleri diğer şehirlerde de asacaklar ve NATO aleyhtarı kampanyayı yurt ölçüsünde genişleteceklerdir.**

Şimdi ne olacak?

● Bugüne kadar, mukadderatları Adalet Bakanı'nın elinde bulunduğu gerekçesiyle yukarıdan verilen emre göre olur olmaz yazılar için dâva açan Cumhuriyet Savcılarının, Anayasa Mahkemesi'nin verdiği yeni bir karardan sonra nasıl davranacakları merak konusu olmuştur. Zira, Adalet Bakanı'na savcıların atanması konusunda yetki tanıyan Hâkimler Kanunu'nun hükümleri, Savcıları Anayasada öngörülen özel teminata kavuşturmak amacıyla iptal edilmiştir. Bundan böyle, savcılar, Yüksek Hâkimler Kurulu Kanunu'nun 77. maddesine göre, Bakanlık Müsteşarının Başkanlığı altında Teftiş Kurulu Başkanı ve Genel Müdürlerden müteşekkil bir kurulun mütalâası alındıktan sonra Adalet Bakanı ve Başbakan'ın müşterek kararnamesi ve Cumhurbaşkanı'nın onayı ile tayin edilebileceklerdir. Kendilerine sağlanan bu yeni güvenliğe rağmen, Adalet Bakanı'nın siyasi tutumuna göre körükörüne hareket eden Savcılar, tarih önünde ağır şekilde mahkûm olacaklardır.

23 *aralık*

Öğretmen kıyımı

● Milli Eğitim Bakanı'nın Anayasaya ve kanunlara aykırı olarak giriştiği öğretmen kıyımına karşı tepki devam etmektedir. İstanbul'da gençlik kuruluşları 23-30 Aralık günlerini «Öğretmen Kıyımını Protesto Haftası» ilân etmişlerdir. Öte yandan TİP Genel Başkanı Aybar, öğretmen kıyımı ile ilgili bir demeç vererek bu öğretmen düşmanlığından en az AP iktidarı kadar geçmiş iktidarların da sorumlu olduğunu belirtmiş ve şöyle demiştir: «AP iktidarının öğretmen kıyımı, CHP iktidarının Köy Enstitüleri'ni kapatışının gecikmiş bir yankısıdır. 1946 yıllarında Ankara ve İstanbul Üniversitelerinden uzaklaştırılan öğretim üyelerini; Tonguç'un faal hizmetten uzaklaştırılışını hatırlayalım. Fakat bütün bunlar AP iktidarının öğretmen kıyımındaki ağır sorumluluğunu hafifletmez. Öğretmen kıyımı tarihi ve politik çerçevesi içine oturtulmalıdır. Kesin çözüm, milli bağımsızlık ve sosyalizm için yürütülen bilinçli mücadelenin zafere ulaşmasıyla bulunacaktır.»

Makal'a baskı

● **İstanbul Sağırlar Okulu'nda görevli bulunan tanınmış yazar ve öğretmen Mahmut Makal'a karşı baskı şiddetlenmektedir. 10 Kasım'da Atatürk'ün Bursa Nutku'nun okunmasını önerdiği için hakkında idari kovuşturma açılan Makal aleyhine bu defa da çeşitli iddialarla yedi kovuşturma daha açılmış ve dosyayı hazırlamak üzere iki müfettiş birden görevlendirilmiştir.**

24 *aralık*

Uluç anıldı

● **27 Mayıs Devrimi'ni gerçekleştiren devrimci subaylarımızdan General Burhanettin Uluç, ölümünün dördüncü yıldönümünde mücadele arkadaşları ve sosyalistler tarafından saygı ile anılmıştır. Devrimden sonra bir süre İzmir Valiliği'ni başarılı şekilde yapan Uluç, daha sonra kontenjan senatörü olarak parlâmentoya girmiş, ilk örgütlenmesi sırasında da sosyalist bir general olarak TİP'i desteklemişti...**

Lâiklik nerede?

● Meclis Başkanlığına ilk seçildiği sıralarda olumlu davranışlarıyla göz dolduran Ferruh Bozbeyli, son zamanlarda makamının gerektirdiği tarafsızlık ve ciddiyet ölçüsünü iyice kaçırmıştır. İç sayfalarımızda da okuyacağınız gibi Çetin Altan'ın dokunulmazlığı konusunda tamamen egemen sınıfların çıkarlarına göre hareket eden Bozbeyli, hafta sonunda da, Milletvekili ve Senatörlere meclis salonlarında binlerce liralık iftar yemeği vermek suretiyle lâiklik ilkesini ihlal etmiştir.

Necat Erder TİP'te

● **Türkiye'nin tanınmış plânlama uzmanlarından Necat Erder, Türkiye İşçi Partisi'ne girmiş ve Bilim Kurulu çalışmalarına katılmıştır. Yakında, başka plânlama uzmanlarının da TİP'e girmesi beklenmektedir.**

O. D. T. Ü'de huzursuzluk

Orta Doğu Teknik Üniversitesi İdari İlimler Fakültesi Dekanı Prof. Arif Payaslıoğlu'nun Dekanlık süresinin mütevelli heyet tarafından uzatılmaması dolayısıyla üniversite öğrencileri ve öğretim üyeleri arasında patlak veren huzursuzluk geçen hafta da devam etmiştir. Hafta sonuna doğru öğretim üyeleri bir toplantı yaparak mütevelli heyetin meseleyi yeniden görüşeceği gerekçesiyle boykotu ertelemiş, ancak bu karar öğrenciler arasında tepkinin şiddetlenmesine sebep olmuştur. Resimde, öğrencilerin protesto yürüyüşü görülmektedir.

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

Amansız kavgalara doğru

ANT'ın bu sayısında parça parça yer alan çeşitli yazıları bir bütün halinde gözden geçirenler, ayrı ayrı ele alındığı takdirde büyük bir anlam ifade etmeyen olayların nasıl olağanüstü önem kazandığını göreceklerdir. Geçen hafta Türkiye'de halkoyunu en çok meşgul eden mesele, arkadaşımız Çetin Altan'ın dokunulmazlığının kaldırılması yolunda girişilen teşebbüs olmuştur. Geçen dönemde Anayasa Mahkemesi'nden yedikleri şamarın da yarattığı hırçınlıkla, AP ve GP'nin cüce politikacıları ne bahasına olursa olsun Çetin Altan'ı dokunulmazlık zırhından çıkartıp elli yılı bulan bir ceza tehdidiyle karşı karşıya bırakmak çabası içindedirler. Aslında, bu, sadece Çetin Altan'ın şahsına yöneltilmiş bir hareket de değildir. Türkiye'de sosyalist mücadelenin bayrağı haline gelmiş bir Çetin Altan'ı parlamentodan dışarıya atmak, sola karşı hazırlanmakta olan daha vahim komploların ilk aşaması olacaktır. Ondan sonra, terör kanununu çıkartmak, millî bakiye sistemini değiştirmek suretiyle solu Türk politika sahnesinden tamamen silmek için harekete geçilecektir.

Bu teşebbüsler, sadece Türkiye'deki egemen sınıfların kısır çıkar hesaplarının ürünü de değildir. Onların arkasında da, Türkiye'deki sol gelişme yüzünden büyük çıkarları tehlikeye düşen Amerikan emperyalizmi vardır. Bizim cüce politikacıları sosyalizme ve Anayasaya karşı cihad açmağa teşvik eden asıl büyük kuvvet, Türkiye'nin kompradorları ve toprak ağalarıyla tam bir çıkarbirliği halindeki Wall Street ağalarıdır. Amerikan emperyalizmi, solun gelişmesini önlemek için neleri göze alabileceğini, Yunanistan'da CIA'nın tezgâhladığı komplolarla gizlenemiyecek biçimde ortaya koymuştur. O CIA ki, bütün suçu Castro ile yeniden ilişki kurmak ve doğu - batı barışını sağlamak için teşebbüslere geçmekten ibaret olan Amerika'nın kendi cumhurbaşkanını dahi kahpece ortadan kaldırmakta tereddüt etmemiştir. Arkasında büyük çıkar hesapları yatan yüzyılın bu en büyük siyasi cinayetinin hikâyesi, yürekli bir Amerikan savcısının ağzından ANT'ın orta sayfalarında yayınlanmaktadır. Kendi cumhurbaşkanını dahi katleden, Yunanistan'da kumarhane basar gibi büyük bir rahatlıkla darbe yaptıran CIA'nın, büyük çıkarların söz konusu olduğu Türkiye'de solun gelişmesine seyirci kalabileceğini düşünmek herhalde büyük safdillik olur.

Sosyalizme ve demokrasiye karşı hazırlanan beynelmilel komplolar karşısında Türk sosyalistleri her zamankinden daha uyanık olmak zorundadırlar. Artık şu gerçek bütün çıplaklığıyla gün ışığına çıkmıştır: Amerikayı ve onun bütün yerli işbirlikçilerini Türkiyeden kovmadan, hiçbir meseleyi köklü olarak çözümlemeye imkân yoktur. Kazanılmış geçici başarılar, kaydedilen ilerlemeler, sosyalistlerin ve anayasacıların karşısındaki gerici cepheyi daha saldırgan hale getirmektedir. Mücadele gün geçtikçe daha amansız, daha zorlu olacaktır. Bu mücadelede, Türk sosyalistleri, büyük bir ihtimalle yalnız da kalacaklardır. Son Kıbrıs gerginliği sırasında Amerika'ya ve NATO'ya meydan okuyanların, hava sâkinleşir sâkinleşmez nasıl birdenbire yine Amerikacı ve NATO'cu kesildikleri, birdenbire yön değiştirerek nasıl sosyalistleri tek hedef haline getirdikleri ibretle görülmüştür. Tarihsel gelişim içinde kaçınılmaz olan nihaî zaferin bedelini sosyalistler, o noktaya varıncaya kadar belki de hürriyetleriyle, hattâ canlarıyla ödeyeceklerdir. Bu mücadelede sosyalist hareketin tek güvenliği, halkın desteğidir ve bu halk desteğinin siyasi bir örgüt içinde, yani Türkiye İşçi Partisi'nde organize edilmesidir.

Cüce politikacılar ve Çetin Altan ticareti

● AP'nin getirdiği açık bütçe Türkiye'nin nasıl bir ekonomik çıkmaza sürüklendiğini göstermektedir. Ama egemen sınıfların temsilcileri temel meseleleri bir yana iterek ilkel bir öç alma duygusu içinde Çetin Altan'ın başını yemeğe çalışmaktadır.

ÇETİN ALTAN
— Gülünç oluyorlar —

Açılışının üzerinden bir ay geçmeden, egemen sınıfların temsilcilerinin çoğunlukta bulunduğu Millet Meclisi, ülkenin ve halkın temel sorunlarını ikinci plâna atan AP ve GP milletvekilleri tarafından küçük ihtirasların ve ilkel öç alma duygularının kol gezdiği bir arena haline getirilmiştir.

Türkiye'nin bir yıllık gelir ve gider durumunun tespit edileceği, vatandaşa sağlanacak hizmetlerin ve karşılığından vatandaştan istenecek yeni yükümlülüklerin hesaba vurulacağı bütçe görüşmeleri Bütçe Komisyonu'nda sürüp giderken bir başka komisyonda TİP İstanbul Milletvekili Çetin Altan'ın dokunulmazlığı yeniden ele alınmış ve Türkiye'nin başlıca meselesi gibi halkoyuna *sunulmuştur.*

Dokunulmazlık kaldırma komedisi, 12 Aralık salı günü *Demirel'in mutemed adamı* Kemal Bağcıoğlu'nun başkanlığındaki karma komisyonda yeniden *sahneye konulmuştur.* Elinde hırsızlıktan, dolandırıcılıktan tutun da adam öldürmeye teşvik suçlarına kadar 83 dosya bulunan komisyon, bunları büyük bir rahatlıkla devre sonuna bırakmış, buna karşılık bütün mesaisini, suçu kendisini parlâmentoya sokan seçmenlerinin görüşlerine tercüman olacak yazılar yazmaktan ibaret bulunan Çetin Altan'ın dokunulmazlığını kaldırmaya hasretmiştir.

Ancak, komisyon üyeleri bu defa karşılarında geçen defaki gibi sinirli bir Çetin Altan bulamamışlar, bu yüzden de adamakıllı çileden çıkmışlardır. Altan, Bağcıoğlu'nun engizisyoncu başı pozunda sorduğu sorulara esprilerle cevap vermiş, kendisine isnad edilen suçlarla ilgili olarak yaptığı savunmasında, AP iktidarının ciddiyetten uzak şeylerle uğraştığını açık seçik ortaya koymuştur.

Ne var ki, mutlak surette intikam almak hırsı içinde bulunan komisyon üyeleri gülünç duruma düşmeyi de göze alarak, Çetin Altan'ın beraat etmiş dosyalarını dahi karma komisyona sevketmişlerdir.

Karma Komisyon da, geçen yılki çalışmalarına rahmet okutacak şekilde yine geceli gündüzlü toplantılar yaparak Çetin Altan'ı, beraat etmiş dâva dosyalarından dahi sorguya çekmiştir. Karma komisyon çalışmaları kısa zamanda bir tiyatro gösterisi halini almış, komisyon üyesi olmayan milletvekilleri ve senatörler dahi, *diğer* komisyonlardaki ve genel kurullardaki görevlerini bir yana bırakarak Çetin Altan'ın *sorguya çekildiği yerde* toplanmışlardır. Hattâ, bazı AP milletvekillerinin beraberlerinde *seçmenlerini de getirdikleri* görülmüştür.

Çetin Altan burada da meclis çalışmalarının ciddiyetten ne kadar uzak düşürüldüğünü belirterek şu savunmayı yapmıştır:

«Bu bana yapmak istediklerinizi fakir fukara halka hep anlatacağım. Bana düşmanlığınızın sebebi onlara nasıl soyulduklarını öğretmeye çalışmamdır. Gidip söylesenize halka ki, komünizm köylülerle işçilerin sınıf diktasıdır. Köylülerle işçilerin burjuva sınıfına karşı ihtilâlidir. Bu tarifi halkın öğrenmesini istemiyorsunuz. Çünkü halkın kafasına yanlış klişeler sokarak onlar için uğraşanları halkın gözünde küçük düşürmeyi kendi çıkarlarınıza uygun buluyorsunuz. Ben ihtilâlci bir sosyalist değilim ama, sosyalistim. İhtilâlci sosyalizm ile sosyalizm *arasındaki farkı da halka elbet* anlatacağım. Anlatacağım ki, siz, halkın kafasına soktuğunuz yalan ve uydurma klişelerle halk için çalışanları halkın gözünde küçük düşürmede başarılı olamayacaksınız. Bu uy*duruk silâhınız da* elinizden düşsün. Her sömürüye karşı çıkanı komünist diye, komü*nistliği de kadın tellâllığı diye* anlatmıyasınız.»

Komisyon üyeleri Çetin Altan'ın doğru söylediğini içlerinden kabul etmiş olsalar bile, sırf ağa babalarına ve temsil ettikleri sınıflara yaranmak için oylarını vicdanlarının de*ğil, çıkarlarının emrettiği yol*da kullanmışlardır. Çünkü, parlamentoda Çetin Altan'a karşı olmak, AP'liler ve GP'liler için bir prestij, bir itibar meselesi haline getirilmiştir. Nitekim Çetin Altan da, komisyon da bu gerçeği şöyl edile getirmiştir:

«Şimdi parlamento içinde bir Çetin Altan ticareti başlamıştır. Kim bana daha çok çatarsa, kim daha çok hakaret ederse, partisi içinde mükâfatlandırılıp ön safa getirilirmiş.»

Bu mükâfatlandırılma hesabıdır ki, komisyon üyelerinin büyük çoğunluğuna Çetin Altan aleyhine oy kullandırmış ve arkadaşımızın beş dosyadan dolayı dokunulmazlığı kaldırılmıştır. Çetin Altan'ın dokunulmazlığının kalkmasına sebep olan yazılar arasında mahkemede beraat etmiş ve beraati Yargıtay'da onaylanmış yazılar dahi bulunmaktadır.

Bundan sonra ne olacaktır?

Görünüş odur ki, dokunulmazlık kaldırma kararı en kısa zamanda Millet Meclisi'nden de geçrilecektir. Ama bunun bir kademe sonrası da vardır.

Evet, Millet Meclisinde dokunulmazlık kaldırma kararı kesinleşse bile Anayasa Mahkemesi'ne Çetin Altan'ın itiraz hakkı vardır ve muhakkak ki itiraz edilecektir.

İtiraz için Çetin Altan'ın elinde bir çok gerekçe bulunmaktadır. Bir kere, beraat etmiş yazılardan dolayı dokunulmazlık kaldırmak, parlamento tarihinde görülmüş şey değildir ve en basit hukuk anlayışına sahip olan bir kimse *dahi böyle br karara herhalde* «evet» demiyecektir.

Dosyalardan biri ise, geçen *yıl* Çetin Altan'ın *dokunul*mazlığının kaldırılmasına sebep olan dosyadır ve bununla ilgili karar geçen yıl Anayasa Mahkemesi'nde iptal edilmiştir. Anayasa Mahkemesi kararları ise, kesindir. Anayasa Mahkemesi'nin iptal ettiği bir Meclis kararının bir daha aynı Meclis tarafından yeniden verilmesi mümkün değildir.

Kaldı ki, bütün bu dosyalar, geçen yıl aynı komisyonda görüşülmüş dosyalardır ve içtüzüğün komisyonlara tanıdığı **«bir ay içinde karara bağlanması âmir hükmü»** nün zaman bakımından dışına düşmüştür. Başkan Bozbeyli, bir iki yıl önce Karma Komisyona havale ettiği dosyaları bu yıl tekrar havale etmek suretiyle içtüzüğü çiğnemiştir. Bu bir aylık sürenin konmasının nedeni, iktıdarın kızdığı milletvekillerini aylarca, yıllarca **«dokunulmazlığını kaldırma»** tehdidi altında tutmasını önlemekir. Anayasa Mahkemesi, muhakkak ki, bu hususları da, karar verirken dikkate alacaktır.

*Ve daha önemlisi, bir millet*vekilinin Meclis'te söylediği şeyleri de dışarıda yazması Ana*yasaya göre asla suç sayılma*maktadır ve bu husus da yük-

ÖNCÜ KARDEŞ

Yalnız gibisin önce, çaresiz gibi
Yasalarla tacirlerin birleştiği yerde
Çevirince tüfekler alnma namlusunu
Ülkemiz gibi içine kapanarak
En sonsuz cesaretini büyük direncinden alan
Sultanahmet mitinginde binlerce adam
Ve kavgada şehit düşenlerin emanet ettiği bu ülkede
Amerikan bayrağına
Dayanamazsın, dayanamaz, dayanamam
Vur güzelim Harmandalı Zeybeği
Vur ikinci kurtuluşun adına..
Görüyorum, görme duygusu ile sonuna kadar,
Afyon cephesinde gazi kadınlarımız.
Nasıl kan çiçekleri akıyor Sakarya'dan

Ankara'nın yolları umudumuz yazgımız
Ankara'nın *yollarında* kağnılar
Görüyorum, tek silâhta birleşmiş bütün ulus
Görüyorum, insanda birleşmiş bütün vatan,
Çıkacaksın, açık alanların en güzellerine gene
Gücün *1919* un bütün şafakları,
Gücün bilinç, gücün silah ve emek
Neyin kaldı vermediğin
Neyin kaldı zincirinden başka kaybedecek
Öncü kardeş bir tarih gibi bakıyoruz sana,
Vur güzelim Harmandalı Zeybeği
Vur ikinci kurtuluşun adına.

Şükran KURDAKUL

Bağcıoğlu Komisyonu faaliyette...

sek yargıçlar tarafından muhakkak göz önünde tutulacaktır.

Anayasa Mahkemesi'nin dokunulmazlık kaldırma kararını yeniden iptal etmesi ihtimalidir ki, AP'lileri ve GP'lileri çılgına çevirmektedir. Nitekim Bütçe Komisyonu'ndaki bütçe görüşmeleri sırasında AP'li milletvekillerinden Nuri Eroğan, yurt sorunlarını bir yana bırakarak Anayasanın bir çok maddelerinin «Meclis çalışmalarında güçlükler yarattığını söylemiş ve Anayasa Mahkemesi'nin Çetin Altan hakkındaki kararı bozmasını şiddetle tenkit etmiştir. Oysa, Türkiye ciddi çıkmazlara sürüklenmektedir ve dokunulmazlık dosyalarının görüşülmesi dolayısıyla ikinci plânda kalan Bütçe Komisyonu çalışmalarında, AP'nin ekonomik ve malî politikasının

SADUN AREN
— Halk hak istiyor —

BİLGEHAN
— Müflis iktidar —

nasıl çıkmazda olduğu muhalefet tarafından bir kere daha ortaya konulmuştur.

AP iktidarı bu yıl Meclise denk olmayan bir bütçe getirmiştir. Bütçenin en azından 900 milyon liralık bir açıkla bağlanabildiğini Maliye Bakanı Cihat Bilgehan da itiraf etmek zorunda kalmıştır. Üstelik, 1968 yılında devletin bütçe açığının bu rakamın çok üzerinde olacağı, yine geçen hafta yayınlanan 1968 yıllık programında da açıkça ortaya konulmuştur. Programa göre, 1968'de 1 milyar 265 milyon liralık ek finansman gerekmektedir. Ancak, bütçe açığı bu rakamı da aşacaktır. Çünkü, programda cari harcamaların 10 milyar 570 milyon lira olacağı kabul edilmiştir. Halbuki Maliye Bakanı'nın getirdiği cari harcamalar miktarı bu rakamı 727 milyon lira aşmaktadır. Böylece büçe açığı 2 milyar liranın üsüne çıkmaktadır. 1968 yılında iktisadî devlet teşekkküllerinin yaratacağı kaynakların çok şişirilerek tahmin edildiği de göz önünde tutulursa, 1968 yılı bütçe açığının 3 milyar lirayı bulmaması için hiçbir sebep yoktur.

Bütçedeki vergi gelirleri tahminleri de çok iyimser hesaplara dayanmaktadır. 1967 yılında çeşitli nedenlerle piyasaya hâkim olan durgunluk, 968'in vergi tahsisatının tahminlerin altında gerçekleşmesine sebep olacaktır. Çünkü 1967 yılının ilk 10 ayında protesto edilen özel sektör senetlerinin değeri 826 milyon lirayı ve senet sayısı da 320 bini bulmaktadır. Protesto deilen senet sayısından geçen yıla göre artış yüzde 40,6 dır.

Bu büyük açığın karşılanmasında büyük yük yine dar gelirli vatandaşların sırtına yüklenecek, büyük bir ihtimalle vasıtalı vergilere yeni yeni zamlar yapılacak, fakir vatandaş her geçen gün biraz daha geçim sıkıntısına sürüklenecektir.

Muhalefet adına bütçeyi tenkit edenlerden TİP sözcüsü Prof. Sadun Aren, ikidarın getirdiği bütçeyi bilimsel şekilde eleştirdikten sonra, **«bu iktisadi görüşle kalkınma olamayacağını»** belirtmiş ve şunları söylemiştir:

«Milli gelirdeki artışların halk farkında olamamaktadır. Gelir dağılımındaki sosyal adaletsizlik bu neticeyi doğurmaktadır. Fiyatlar son yıllarda adamakıllı artmıştır. İstanbul'da gıda maddelerindeki artış yüzde 18,2, Ankara'da yüzde 8,3'tür. Bu aradaki fiyat farkı, yüksek ekonomiye hâkim olacaktır. Ayrıca bu fark, aracıların fahiş sayılacak kâr elde ettiklerini göstermektedir.

Ancak, Anayasada belirtilen haklar artık halk tarafından benimsenmeğe başlamıştır. Öğrenci yürüyüşleri ve doğudaki mitingler, sosyal adaletsizliğin neticesidir.»

Maliye Bakanı Bilgehan, CHP ve TİP sözcülerinin bilimsel incelemelere dayanan tenkitlerini demagoji ve lâf kalabalığı ile karşılamağa kalkışmış, bu arada **«Adalet Partisi doktriner bir parti değildir, çünkü Anayasa doktriner değildir»** şeklinde bir vecize savurduktan sonra sormuştur:

«Bu Anayasa muvacehesinde, bu nizamı nasıl değiştireceklerdir? Hem nasıl bir düzen getireceklerdir, bunun açıklanması gerekir.»

Aren'in cevabı ise, tıpkı Çetin Alan'ın Karma Komisyondaki cevabı gibi açık ve kesin olmuştur:

«TİP demokratik yoldan ve seçimle iktidara gelmek isteyen bir sosyalist partidir. TİP'i ihtilâlci sosyalistlikle itham etmek haksızlıktır. Türkiye'de böyle bir şeye tevessül etmek, böyle düşünceye sahip olmak çılgınlıktır.»

Ama gerek TİP, gerekse TİP sözcüleri ve yazarları bu gerçeği sık sık belirttikleri halde, ister ihtilâlci yoldan, ister demokratik yoldan gerçekleştirilsin, sosyalist bir düzende haksız çıkarlarının tehlikeye düşeceğini gören egemen sınıflar ve onların temsilcisi **«cüce politikacılar»** tek çıkar yol olarak sosyalistleri suçlamak ve imkân olursa mahkûm etmek yolunu görmektedirler.

Ama karşılarında, vicdanlı yargıçlar vardır, Anayasa Mahkemesi vardır ve Anayasanın teminatı altındaki sosyalist hareketi ve sosyalistleri bir avuç mutlu azınlığın faşist zihniyetli temsilcilerine yedirmiyeceklerdir. Ve en önemlisi halk, kimin kendinden yana, kimin domuzdan yana olduğunu artık farketmiştir...

Gene kar yağıyor

Yaşar Kemal

Gene kar yağmağa başladı, fıkara düşmanı. Şimdi binlerce, yüzbinlerce yoksul büzülmüştür kendi içine, kendi yetmeyen sıcaklarına sığınmışlardır insanlar. İnsanlar yalınayaktır, başı kabaktır, hastadır. İnsanlarımız sonsuz bir yoksulluk içindedirler. Anadolunun yoksul insanı açından da ölse kimseye el açmaz. Onun diline pelesenk ettiği bir sözü vardır: «Muhanetin köprüsünden geçmeden, düş Karadenize sele gidelim.» **Bu bir onur türküsü, bir insanlık aşaması türküsüdür.**

Bizim işimiz zor, emekten yana olanların işi çok zor. Kötü kurulmuş, haksız, lânet kurulmuş bir dünyayı düzeltmek, bilimsel bir biçimde yeniden kurmak, haksızlık olmayan, sömürücülük olmayan, insanın insanca yaşamasını sağlayan bir dünya yapmak zor. Ama ne güzel. En çok haksızlığa uğrayanlar çıkıyorlar karşımıza. Haksızlığa uğrayanların çoğunluğu, haksızlığa uğradığını bilse, bilse de karşı koysa zaten iş kolaylaşacak, bu döğüş bitecek. Nasıl üstümüzde gökyüzü, altımızda toprak varsa, bunlar nasıl doğalsa, haksızlığa uğrayanlar da zulmü, sömürülmeyi böyle doğal sayıyorlar. İnsanların en kutsal yerine, dinlerine el atanlar, dini zulümlerinin, sömürülerinin kalkanı olarak kullanıyorlar. Haksızlığa, zulme uğrayanlar, sömürülenler hiç uyanmasınlar, diye dinlerini kalkan olarak kullanıyorlar. İnsanca geleneklerini kalkan olarak kullanıyorlar. Hak duygularını haksızlığa kalkan olarak kullanıyorlar.

Biz bir zamanlar demiştik ki, sosyalistlerin yalan söylemeğe hiç ihtiyaçları yok, demiştik, insanlarla konuşurken. Biz öylesine haklı bir dâvanın insanlarıyız ki, halka derdimizi anlatmak için bir takım yalanlara dolanlara hiç ihtiyacımız yok demiştik. Neden olsun, insanlar sömürülüyorlar. Bir yanda milyonlarca yoksul, çalışan, çalışıp kazanamayan, yoksulluktan kurtulamayan insanlar, bir yanda da elini ılıktan soğuğa vurmayan, milyonları milyonlar üstüne yığan bir avuç insan. Biri yer bini bakar, kıyamet ondan kopar, dediği halkın, yüzyıllardan beri. Dedik ki, haksız olan, dedik ki sömüren bir avuç insan sömürüsünü sürdürebilmek için yalana dolana başvurmak zorundadır. Burjuvalar sanki biz böyle dememişiz gibi, sosyalist yalan söylemez sözünü yozlaştırdılar. Sosyalistler bilimsel olarak öylesine haklılar ki kavgalarında dertlerini halka anlatabilmek için yalana ihtiyaçları yoktur.

Yüzyıllardan bu yana yalan makinası halkın üstüne en karanlık bir gece dokumuş. Elini kolunu, gözünü halkın yalanla bağlamışlar. Yalan makinasını gerçekten daha güçlü yapmışlar. İşte bu sebepten işimiz zor. İnsanlığın üstüne durmadan geceler, karanlıklar dokuyor. Her şeye karşın, geceler, karanlıklar dokuyan yalan makinasına karşın, satın alınan vicdanlara, kafalara karşın, kullanılan kutsal kavramlara karşın halka derdimizi anlatabiliriz. Halka derdimizi anlatamamak doğal bir şey olmaz. Doğaya karşı olur. Bütün zincirlere karşın halk sosyalizmi anlar, sosyalizmden yana olur. Yeter ki halka ulaşmanın yolunu bulalım. Ona varmayı, onun elinden tutabilmeyi mümkün kılalım. Sosyalist bir partide kadro elbetteki önemlidir. O, düşünen kafa, cömert gönül, çalışan, kuran eldir. Ama onun bütün güzelliği halkla birlik sosyalizmi kurmak içindir. Hikmeti vücudu halka varmak içindir. Halkı yanına almadan sosyalizmi kuramazsın. Senin kadron ne kadar aslan, ne kadar yiğit olursa olsun eğer halk yanında değilse bu işi kıvıramazsın. Belki hükümeti ele alabilirsin, ya şöyle, ya böyle. Ama halksız sosyalizm olmaz.

Halkın sevgisini, dostluğunu, onayını almadan sosyalizm diye bir şey yaratılamamış. Yeryüzü böyle bir mucize görmemiş. Dünyada yalnız değiliz, dünya çok deneylerden geçti. Sosyalist devletler kuruldu. Bu sosyalist devletleri bilinçli bir kadroyla birlikte halk kurdu. Bu söz boş bir söz değildir. Bu doğanın gerçeğidir. Halkın kurmadığı sosyalizm, sosyalizm değildir. Zaten halkın kurmadığı sosyalizmi de dünya daha görmedi. Onun için «Oy» çok değerlidir. Halkın «OY» u halkın sevgisi kuruculuğa, kavgaya yönelişidir. Bir sosyalist parti bir tek oy için gücünün üstünde de bir çaba göstermelidir. Oy'la iktidara gelecek kadar halkın sevgisini kazanamamış bir parti başka hiçbir türlü iktidara gelemez. Gelememiştir de... Çağımızdaki örnekler hep bunu gösteriyor. Onun için Çankaya'nın da oylarına çok ihtiyacımız var, Zeytinburnu'nun oylarına olduğu kadar. İsviran köyünün de oylarına, Narlıca köyünün de oylarına, Zincidere'nin de, Talas'ın da oylarına çok ihtiyacımız var. Oysuz sosyalizm mucizesini gösterecekler bu güzel hünerlerini başka çağlara saklasınlar.

Gene kar yağmağa başladı, fakir fıkara düşmanı. Şimdi milyonlarca yoksul büzülmüştür kendi içine, kendi yetmeyen sıcaklıklarına sığınmışlardır. İnsan soyunun düştüğü en alçakça yer, yoksulluk. En zalim iş sömürgenlik... «Muhanettin köprüsünden geçmeden, düş Karadenize sele gidelim.» **Bu bir onur türküsü, bir insanlık aşaması türküsüdür. Sömürülmemek de onurlu bir iştir. Sömürülmek aşağılatan bir şeydir insanlığımızı. Yoksulluk da. İnsanoğlunun hakkı için, zulme karşı savaşması en kutsal bir iştir. Bütün engelleri aşıp halka bütün bunları anlatabiliriz. Yeter ki halk bu haklı düşünceye azıcık tırnağını geçirsin, kendi kendine işi bizim anlatabileceğimizden daha iyi anlatır.**

Bakın gene kar yağmağa başladı... Milyonlarca insan bizim sıcaklığımızı, dost elimizi bekliyor.

Anti-emperyalist Kıbrıs stratejisi ne olmalıdır?

TURAN GÜNEŞ

KÜÇÜKÖMER

BEHİCE BORAN

Sadrettin TOSBİ

● Spor ve Sergi Sarayı'ndaki açık oturumda parti sözcüleri ile yazarlar ve aydınlar Kıbrıs konusunda görüşlerini açıkladılar.

«Antiemperyalist Kıbrıs stratejisi ne olmalıdır?» konusunda İTÜTB ve İTÜTOTB'nin geçen pazartesi günü İstanbul Spor ve Sergi Sarayı'nda düzenlediği açık oturum, olağanüstü ilgi görmüş ve CHP, CKMP, MP ve TİP temsilcileri partilerinin Kıbrıs konusundaki görüşlerini açıklamışlardır. Oturumda ayrıca İdris Küçükömer, Halûk Tansuğ ve İlhan Selçuk da konuşmuşlardır.

İlk olarak konuşan CHP temsilcisi Prof. Turan Güneş, Kıbrıs meselesinin kısa bir özetini yaptıktan sonra CHP'nin Kıbrıs'ta bağımsız federatif bir devlet kurulmasını istediğini, ancak Birleşmiş Milletler üyelerinin çoğunda etnik gruplar bulunması dolayısıyla bu devletlerin federatif bağımsız devlet görüşüne karşı çıkabileceklerini söylemiş, anti - emperyalist mücadele konusunda partisinin resmî görüşüne göre daha ileri gitmekle beraber bu mücadele için belirli bir yol göstermemiş NATO'dan çekilip çekilmeme konusunda *yeni bir şey söylememiştir.*

CKMP adına Sadrettin Tosbi, başlangıçta olayları ekonomik ve sosyal faktörlere dayanarak izah etmek suretiyle tasvip görmüşse de, sonunda **«Kıbrıs Meselesi Birleşmiş Milletler'de halledilemez. Biz CKMP olarak Kıbrıs'ın tümünün Türkiye'ye ilhakını istiyoruz. Kıbrıs meselesini ancak ve ancak Türk kılıcı çözebilir»** demiş ve dinleyicilerin alay konusu olmuştur.

MP Temsilcisi Abdülhak Kemal Yörük'ün Kıbrıs için **«ya taksim yada federatif bağımsız devlet»** görüşünü öngören konuşmasından sonra TİP temsilcisi Urfa Milletvekili Behice Boran, Kıbrıs sorununu etraflı şekilde izah eden uzun bir konuşma yapmış ve özetle şunları söylemiştir:

«TİP, Kıbrıs sorununu çözerken iki kıstas üzerinde düşünmeyi gerekli görmektedir. Bulunacak çözümyolu, adadaki Türklerin ve Türkiye'nin çıkarlarına uygun olmalıdır; gerçekçi ve geçerli bir çözüm olmalıdır. ***Kıbrıs'ın tamamen*** **Türkiye'ye ilhakına gerçekçi bir dış politikada imkân yoktur. Dünya kuvvetler dengesi buna izin vermez. Türkiye'ye ilhak veya taksim gerçekleşmeyince en iyi çözümyolu, Kıbrıs'ı Yunanistan'a bırakmamak olmalıdır. Bu da, ancak silâhlardan ve askerlerden arınmış,** ***federatif bağımsız*** **Kıbrıs teziyle mümkündür. Turan Güneş'in endişesine katılmıyorum. Aksine, bağımsızlıklarına yeni kavuşmuş olan ve bugünlerde bağımsızlık cereyanlarının kol gezdiği Asya - Afrika ülkeleri, yani 3. dünya ülkeleri federatif bağımsız Kıbrıs tezini destekleyeceklerdir. Anglo - Amerikan emperyalistleri, kendi çıkarları için Yunanistan'ı tutmaktadırlar. İşte bu yüzden Kıbrıs dâvası, kendi başına bir dâva değil, anti - emperyalist bir savaşın parçasıdır. Kıbrıs'a yapılacak çıkartmanın anti - emperyalist bir savaşın bir bölümü olduğunu düşünerek çıkartmaya oy verdik. Sosyalist bir parti** ***nasıl savaş ister, denildi.*** **Sosyalist parti, pasifist parti değildir. Millî bağımsızlığımızı ilgilendiren bir konuda eli kolu bağlı duramayız. Kıbrıs sorunu, anti - emperyalist açıdan sürdürüldüğü zaman, Amerikan ve NATO üslerinin dışarı atılmasıyla sona erecek ve anti - emperyalist savaş kazanılacaktır.»**

İdris Küçükömer ise, Kıbrıs stratejisi diye bir strateji olamayacağını, ancak **«sosyalist halk hareketinin bir stratejisi»** olabileceğini belirtmiş, Kıbrıs'ta federatif bağımsız bir devlet kurulmasının ehveni şer olduğunu, ancak bununla meselenin bitmeyeceğini söyleyerek şöyle devam etmiştir:

«Bitmez, çünkü gerektiğinde büyük güçler, kendi dengeleri için, devlet şekli ne olursa olsun, küçükleri böleceklerdir. Bu meseleyi, şimdiye kadar partilerin görüşlerini açıklayanların temel varsayımlarını değiştirerek ele almak istiyorum. ***Birinci varsayım; Ameri*****ka'nın kendi evrensel dengesi içinde Türkiye'yi mutlaka karşısına alacağı düşünülemez. Karşısına alırsa, bunu doğrudan doğruya almadan, daha uzun yoldan, almıyormuş gibi görünerek sağlayabilir. İşte faşizm budur.. İkinci varsayım; yine Amerika dengesi açısından Amerika'nın mutlaka Enosis istediğini kabul etmiyorum. Üçüncü varsayım, üsler üzerinedir. Kıbrıs'taki üslerin çok önemli olduğunda âdeta bir ittifak vardır. Bu doğru değildir. Kıbrıs'taki üsler teknolojik gelişme ve ona bağlı olan stratejik gelişmeler açısından** ***demodedir. Hattâ Türkiye'de*****kilerin de bu açıdan değerlendirilmesi mümkündür. Üsler, teknolojik zorunluluklar a**_**çısından önemlidir. Ve ekono**_**mik bağımlılığın askeri bir sembolü olması bakımından elbette bir hedef olarak alınacaktır.**

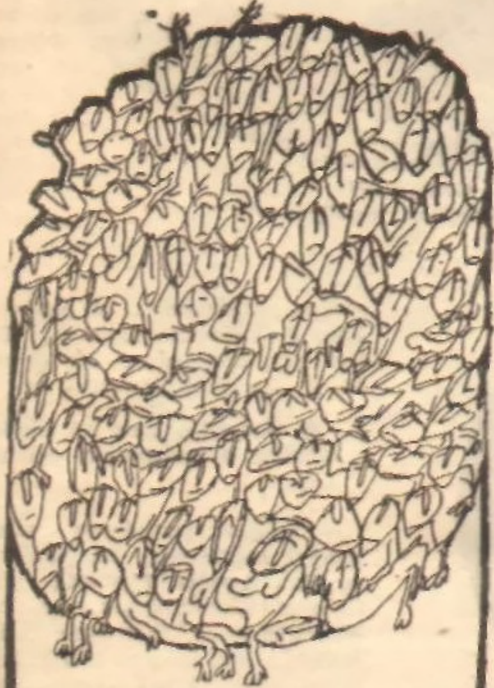
Bu üç hususta farklı hareket noktasına sahip olunca, mesele Türkiye'nin bağımsızlığının nasıl sağlanacağı meselesine gelir. Bu da özü itibariyle, ekonomik ilişkileri, bu arada dışa bağlı mülkiyet ilişkilerini ***değiştirici bir yolda olabilir.*** **Kurulacak olan cepheler, bu özde anlaştıkları takdirde kurulabilir.**

Hemen şunu da açıklayayım ki, meseleye yukarıdaki varsayımlar altında bakıldığında, Kıbrıs olayları sırasında savaş isteyenlere katılmıyorum. Sulhü savananların safında bulunuyorum. Emekçi halk bakımından belirsiz olan sınıfi yapılar ortada iken savaşı, ***hattâ*** **üslere karşı savaşı kimlerin yürüteceğini düşünmemiz gerekir. Bu hususta şunu da ilave** ***etmek istiyorum. GP'nin hare*****keti iyi izlenmelidir. Güney Amerika ülkelerinde gördüğümüz demokrasimsi burjuva faşizmi rolünü üzerine almak üzere bu parti ortaya atılmış bulunmaktadır.»**

Daha sonra Halûk Tansuğ ve İlhan Selçuk da, anti - emperyalist Kıbrıs stratejisi konusunda görüşlerini açıklamışlardır.

Millî Kurtuluş Savaşı nasıl verilecek?

Mehmet Ali AYBAR

Ferruh Doğan

Kıbrıs'tan başlayarak millî güvenliğimiz, bağımsızlığımız, millî menfaatlerimizle yakından veya uzaktan ilgili bütün konularda Amerika ile eşit olmayan ilişkilerimiz ve NATO içinde bulunuşumuz, olumlu bir politika izlememize engel olmaktadır. NATO'dan çıkmak, Amerika'ya imtiyaz lar tanıyan ikili anlaşmaları feshetmek; millî menfaatlere uygun hareket etmenin, güvenliğimizi sağlamanın, kalkınmanın ve haysiyetli bir varlık olarak yaşamanın ilk şartıdır.

Yirmi yıldır karşımıza aynı gerekçe ile çıkıyorlar:

«Bizim gibi küçük bir devlet, ya Birleşik Amerika'dan yana olacaktır, ya Sovyetler Birliği'nden yana; ya NATO içinde, ya Varşova Paktı içinde kendini koruyacaktır. Varşova Paktı'na giremiyeceğimize göre, elbette NATO'da kalacağız...»

Hayır... Bugün bizim gibi küçük devletlerin kaderi, ya Amerikan boyunduruğu, ya Sovyetler boyunduruğu değildir. Tarihin çizgisi, emperyalizme karşı savaş çizgisidir. İnsanlığın kaderi, anti-emperyalist savaş çizgisi üzerindedir. Halklar, dünya nüfusunun üçte ikisinden çoğunu teşkil eden fukara ve mazlum halklar, elde silâh, Amerika'ya ve emperyalizme karşı savaşıyor. Türkiye gibi küçük devletler, varlıklarını, emperyalizme karşı mücadele ederek koruyorlar. Emperyalizme karşı zafer kazandıktan sonra da, yollarını, yöntemlerini kendi tarihsel gerçeklerine göre değerlendirdikleri sosyalist ilkeler ışığında çizmeye çalışıyorlar. Bağımsızlıklarına kıskançça sarılıyorlar.

Bağımsızlık ve milliyetçilik, sosyalizmin temel direkleridir. Emperyalizmle dövüşen ve sosyalizme yürüyen bütün mazlum milletler, mücadele güçlerini, insancıl bir milliyetçilik duygusundan alıyorlar.

Bütün bu gerçeklere gözlerini kapayan hâkim sınıfların sözcüleri, halkımızı ikinci millî kurtuluş savaşına dâvet eden bizlere, yeni yeni sorular yöneltmektedirler: **«Bir tepkili uçak 60 milyon lira; Amerika olmasa, hangi bütçe ile millî savunmamıza yetecek kadar uçak alabiliriz?»** diyorlar. Millî kurtuluş savaşları başka bir savaştır. Önce bunu anlamak gerek. Millî kurtuluş savaşlarının silâhı da başka, stratejisi de başka, taktiği de başkadır. Evet, millî kurtuluş savaşlarında modern silâhlar da kullanılır, kullanılmaktadır. Ama, daha çok basit silâhlar kullanılır ve zafer de çok zaman bu basit silâhlarla kazanılır. Millî kurtuluş savaşları, silâhlı halk kuvvetlerine dayanan bir savaştır. Hakın savaşıdır. Bunun içindir ki, silâh konusu, millî kurtuluş savaşlarının kendine özgü stratejisi ve taktiği içinde çözümlenen bir konudur.

Millî kurtuluş savaşları, vatan topraklarının karış karış, sonuna kadar savunulduğu bir savaştır. Düşman, vatan topraklarını bir baştan bir başa işgal etse de bitmez. Millî kurtuluş savaşları ancak zaferle son bulur. Savaşan esas unsur halkın kendisi olduğu için, yurt topraklarının, geçici bir süre için de olsa terki söz konusu değildir. Savaş yıllarca devam edebilir ve sonunda en güçlü ordular bile mutlaka yenilip gitmek zorunda kalırlar.

«Milyonlarca liralık modern silâhları, uçakları nasıl alırız?» sorusuna gelince, Türk halkı, Birinci Millî Kurtuluş Savaşı'nda bu sorunun cevabını vermiştir. Özgürlüğü, şerefi, namusu için Türk halkının göze alamıyacağı fedakârlık yoktur. Yeter ki, biz, bir kurtuluş savaşı için millî savunmamızı bağımsız bir güç haline getirmeye karar verelim. Türkiye'nin hakiki menfaatleri, millî savunma plânlarımızın, kurtuluş savaşı esaslarına göre yeniden düzenlenmesini, strateji, taktik ve eğitimin yeniden tespitini zorunlu kılmaktadır.

Kıbrıs olayları, bunu ikinci defadır bize hatırlatıyor. Oysa hâlâ biz kafalarımızı aynı duvara vuruyoruz.

Hedef, Türkiye'nin bağımsızlığı, haysiyetli yaşaması, emperyalizmin yörüngesinden çıkması ve tam bağımsız olarak kendi sosyalist yolunu arayıp bulmasıdır. Bu hareket başlamıştır. Amerika'ya karşı hareket, hızlı bir gelişme temposu içindedir. En uzak köylerde millî bağımsızlığımız konusunu ele aldığımız zaman, bütün ihtiyaçlarını unutan fukara halkımız; **«Aman Türkiye'nin üstünde, Türk bayrağından başka bayrak dalgalanmasın. Yabancıların bayrakları defolup gitsin...»** diyor.

Bundan dolayıdır ki, yılların yılı, NATO'ya, ikili andlaşmalara alkış tutmuş bazı politikacılar, son zamanlarda ikili andlaşmaları, NATO'yu sınırlı şekilde de olsa, eleştirmeye başlamışlardır. NATO içinde eşit muamele istiyorlar. İkili andlaşmaların bağımsızlığımıza dokunan hükümleri varsa, (bu varsa sözüne dikkati çekerim), değiştirilmesini istiyorlar. Bu kadarına bile seviniyoruz; bütün İşçi Partililer seviniyor. Bu hareketin öncüsü, gerçek sahibi Türkiye İşçi Partisi'dir; emekçi Türk halkıdır.

NATO içinde eşit imkânlara kavuşmak meselesini de aydınlığa çıkarmak gerekiyor. Hemen şu noktaya işaret edelim; eşit imkânlara kavuşmak istendiğine göre, demek, bugüne kadar eşit olmayan bir duruma katlanılmıştır. Bu bir itiraftır. Ve iddia sahipleri, **«eşit imkânlar»** elde edemeyince, Türkiye'nin NATO'dan ayrılmasından yana olmalıdırlar.

İttifakın savaş plânları, strateji ve taktiği de, son tahlilde, Amerikan emperyalizminin dünya hegemonyası hedeflerine göre düzenlenmiştir. Bu kaçınılmazdır.

Bir an için, NATO'nun Amerikan emperyalizminin emrinde bir pakt olduğunu unutarak, Türkiye gibi, varlığını anti-emperyalist bir savaşa borçlu olan bir devletin NATO içinde yeri olamayacağını da bir yana bırakarak Türkiye'nin eşit imkânlara kavuşabilip kavuşamayacağını araştıralım. Nükleer silâhlara varana kadar bütün modern silâhları kendisi yapmakta olan ve kurulun en üst organında bulunan Fransa bile **«bana eşit muamele yapılmıyor»** diye NATO teşkilâtından ayrılmıştır. Türkiye'nin eşit imkânlara sahip olması mümkün müdür?

İkili andlaşmalar konusunda da durum aynıdır. Bunlar, Amerika'nın dünya çapındaki saldırgan plânının birer halkasıdır. Amerika'nın en önemli saydığı bölgelerdeki devletler bu andlaşmalarla Amerikan politik ve askerî gücünün birer **«enfrastrüktürü»** haline getirilmiştir. Artık o devletlerin bağımsızlığı söz konusu olamaz. Bundan dolayı, ikili andlaşmaların, egemenlik haklarımızla bağdaşır hale getirilebileceği sanısı, aslâ gerçekleşmeyecek olan bir ham hayâldir. İkili andlaşmaları toptan feshetmekten başka şık yoktur.

NATO'dan çıkacağız ve ikili andlaşmaları feshedeceğiz. Zamanı gelmiştir. **«Zamanı gelince NATO içindeki vaziyetimizi mütalâa etmek suretiyle bir hal yolu bulacağız...»** gibi sözlerle kaybedilecek vakit yoktur.

KENNEDY SUIKASTININ IÇYÜZÜ

OSWALD
— Marksist değil, ajan! —

GARRISON
— Gerçekleri açıklıyor —

Mekin GÖNENÇ

Kennedy'nin öldürülmesi olayı ile ilgili olarak yeni bir soruşturma açan ve CIA'nın bu suikastla kesin ilgisini sağlam delillerle tesbit eden New Orleans Savcısı Jim *Garrison, birinci bölümünü geçen hafta yayınladığımız* bu mülâkatında suikastın, Kennedy'nin son zamanlarda Küba ile anlaşma ve Sovyetler Birliği ile barışı sağlama yolunda gayretler sarfetmeye başlaması üzerine CIA tarafından desteklenen Castro düşmanları ve Yeni - Nazi'ler tarafından düzenlendiğini açıkladıktan sonra 1963 Temmuzunda Kennedy'nin yaptığı barışçı temasları belirterek şöyle devam etmektedir:

II

Kennedy'nin çok yakın bir arkadaşı olan Büyükelçi William Attwood'a göre, Küba ve ABD arasında diplomatik bir yakınlaşma kesin olarak o zamanlar başlamış bulunuyordu. Kennedy *bu işe büyük bir önem vermek*teydi. Resmî görüşmelerin başlaması için taraflar arasında diplomatik temasları sağlamak üzere, televizyon *yorumcularından Bayan L'sa Howard* aracı olarak görevlendirilmiş ve kendisi gizlice Küba'ya girerek Ernesto Che Guevara ile buluşmuştu. Bu buluşmada *Castro ile ABD* arasındaki barış görüşmelerinin esasları hazırlanacaktı. Ne yazık ki, Başkan Kennedy Dallas'da suikastçılar tarafından öldürülürken, Bayan Howard da Che Guevara ile Bobby Kennedy'yi bir araya getirecek bakanlar seviyesindeki diplomatik bir konferansı sağlamak üzereydi.

7 Ekim 1963 tarihinde Birleşmiş Milletler'de yapmış olduğ konuşmasında Adlai Stevenson, iki ülke arasındaki düşmanca faaliyetlerin son bulması ihtimalinden bahsediyordu. Cumhurbaşkanı'nın özel muavinlerinden olup Küba ile yapılan gizli toplantılara aracılık etmekte olan McGeorge Bundy de, 19 Kasım tarihinde Büyükelçi William Attwood'a, Cumhurbaşkanı Kennedy'nin Dallas'a yapacağı kısa bir resmi geziden sonra Küba için hazırlanan dostluk anlaşması tasarısını kendisi ile bir kere daha gözden geçirmek arzusunda olduğunu bildiriyordu. *Ne var ki, Dallas'da herşey tarihe gömülecekti.*

Şu anda, gizli görüşmelerle ilgili iki devlet başkanından birisi öldürülmüş *bulunmaktadır. Hayatta kalanı* ise, yani Castro, 23 Kasım günü Havana'da yapmış olduğu konuşmasında **«suikastin ABD'de barışın aleyhine olan *elemanlar tarafından tertiplendiğini*»** söylüyordu. Aynı gün içerisinde Millet Meclisi'nde konuşan Küba Dışişleri Bakanı ise, **«Kennedy'nin öldürülmesinin dünya barışını baltalamak için ABD'deki en gerici gruplar tarafından plânlı bir şekilde tertiplenmiş bir ihanet hareketi»** olduğunu açıklamakta idi.

O zamanlar, ben dahil, bir çok *Amerikalı, bu sözlerin bir komünist* propagandası olduğuna inanmıştık. Fakat, Fidel Castro, ne söylediğini gayet iyi biliyordu. Suikastten bir kaç hafta sonra bizzat *Castro'nun kendisi,* Küba'nın Birleşmiş Milletler'deki temsilcisi Dr Carlos Lechuga'ya, Kennedy yönetiminin yerini alan Johson Hükûmeti ile barış görüşmelerinin devamını sağlamak üzere temasa geçmesi için emir veriyordu. Büyükelçi William Attwood, bu konu üzerine yazdığı kitabında aynen şunları açıklamaktadır: **«...barış görüşmeleri konusunda Cumhurbaşkanlığı müşavirlerinden Sayın Bundy'ye bazı hatırlatmalarda bulunmuştum. Daha sonra kendilerinden aldığım cevap şu oldu: Küba için hazırlanan barış plânı, bir müddet için rafa kaldırılacaktır. Ne var ki, o günden bu yana, plân kaldırıldığı aynı raf üzerinde dokunulmadan durmaktadır...»**

Görülüyor ki, Kennedy'yi öldüren suikastçiler emellerine ulaşmış bulunmaktadırlar.

● Bütün bu açıkladıklarınız yalnızca birer nazariye olarak kalmıyor mu?

— *Hayır, suikasti tertipleyen* ve uygulayanlar hakkında yeter derecede delil ve bilgiye sahip bulunmaktayız.

Önce Küba'dan gelen sürgünlerin durumlarını ele alalım; bunların çoğu Domuzlar Körfezi çıkartması esnasında hayatlarını kurtarmış, yıllar boyu CIA tarafından Castro aleyhtarı duygu ve düşüncelerle doldurulmuş ve üstelik de bir gün gelip Amerikan İstihbarat Teşkilâtı'nın destek ve yardımları ile memleketlerinin Castro yönetiminden kurtarılacağı *hususunda kendilerine teminat* verilmiş kimselerdir... Bu Küba'lı sürgünler, birbiri ardına devamlı şekilde hayal kırıklığına uğradılar. Domuzlar Körfezi çıkarmasındaki bozgun, füze krizi sırasında hazırlanan istilâ plânının suya düşmesi ve Castro tarafından Küba'daki bir yeraltı teşkilâtının ortaya çıkarılıp yokedilmesi gibi... *Bütün bunlara rağmen,* kendilerinin ümitleri kırılmamıştı. CIA devamlı şekilde Küba'lı sürgünlerin ümitlerini körükleyip durdu. Daha sonra da *bu kişiler, 10 Haziran 1963* günü, Başkan Kennedy'nin Amerikan Üniversitesinde yapmış olduğu ünlü konuşmasını dinlediler. Kennedy bu konuşmasında uluslararası barışçı politikanın esaslarını açıklamakta idi. Küba'dan gelen sürgünler bütün ümitlerini bağladıkları bir ülkenin Cumhurbaşkanı'nın ağzından şunları duymaktaydılar: **«... kendileri ile aynı havayı teneffüs ettiğimize göre, komünistlerle barış içerisinde yaşamak zorundayız.»** Kennedy'nin bu konuşması, Küba'lı sürgünler üzerinde bir **«şok»** tesiri yaratmıştı. *Fakat ne var ki, CIA kendilerinin* yeraltı faaliyetlerini malî bakımdan desteklemeye devam ediyordu. Öyleyse kendileri için hâlâ bir ümit vardı.

MARINA OSWALD
— Şüpheli tanıklık —

1963 yazının sonlarına doğru Beyaz Saray, Küba'lı sürgünlere yaptığı her *türlü malî yardımı* kesmek üzere CIA teşkilâtına baskı yapmaya başladı. Böyle bir hareketin Küba'lı sürgünler üzerinde yaratacağı etkiyi *aklınıza getiriniz. Kendileri yıllar boyu* Castro'ya suikast yapmak üzere hazırlanmışlar ve ansızın Washington tarafından yüzüstü bırakılmışlardı. Bu maceraperestlerin tek emeli, günü geldiğinde Castro ile savaşmak ve onu ortadan kaldırmaktı. Mademki artık Castro ile savaşamıyacaklardı, öyleyse kendilerine yeni bir **«kurban»** bulmaları gerekiyordu... ve buldular da: John F. Kennedy! Kısacası, Başkan *Kennedy, uluslararası bir **«barış»*** istediği için öldürülmüştü.

● Suikastin nasıl ve kimler tarafından düzenlendiğini açıklar mısınız?

— Suikasti tertipleyen şebekenin *merkez noktasında bulunanlar,* ABD ve Batı Avrupa arasındaki gizli istihbarat teşkilâtı ile çok yakın ilişkileri olan kimseler... Bunlardan biri, Jack Ruby'nin eski iş ortaklarından... Kendisini **«Yeni Nazi»** ideolojisine adamış ve aynı zamanda silâh kaçakçılığı yapmakta. Üstelik, İngiltere, Batı Almanya, İtalya ve Fransa'daki Yeni - Nazi hareketleriyle çok yakın bağları bulunmakta.

Bu merkezin etrafında ise, birçok siyasî maceraperest yer almış bulunuyor. Kendilerinin birleştikleri tek siyasî görüş, Kennedy'nin barışçı dış politikasının karşısında olmaları ve bu yüzden kendisinden derin bir şekilde nefret etmeleri. İşte bunlardan biri de, David Ferrie idi. Bu grubun içerisinde olup suikastte önemli rol oynayan başka bir kişi daha var. Bu şahıs, suikastten önce kendisini herkese Lee Harvey Oswald olarak tanıtıyor. Yani, Oswald'ın hüviyetine bürünüp suikastin suçlusu oymuş gibi bir hava yaratmak istiyor. Biz, *kendisinin kimliğini tesbit etmiş bulunmaktayız.* Duruşmanın selâmeti bakımından kendisinin kim olduğunu şimdilik açıklamıyacağım.

Yine aynı merkezin etrafında başka bir grup daha var. Bunlar da aşırı ırkçı kuruluşlardan ayrılmış kimseler. *Suikasti tertipleyenlere* gerekli silâh ve cephane yardımında bulunmaktalar.

Suikastin **«uygulama»** bölümünde yer alanlar ise, bazı aşırı Castro aleyhtarı Küba'lılar... Suikastten sonra bunlardan ikisi sorguya çekilmişlerdi. *Sorguları esnasında bu* kişiler **«yalan testi»** ne tâbi tutuldular ve kendilerine çeşitli konularda birçok şeyler soruldu. Özellikle Kennedy'nin öldürüleceğini daha önceden bilip bilmedikleri, suikastte kullanılan silâhları daha önceden görüp görmedikleri, suikastte kullanılan silâhları daha önceden görüp görmedikleri

EDWIN WALKER
— Yeni Nazi Lideri —

OSWALD BİR CIA AJANI İDİ

Başkan Kennedy ve Fidel Castro... Kennedy'nin ölümüne, son günlerinde Fidel Castro ile temas kurmaya teşebbüs etmesi sebep olmuş ve genç başkan, CIA ile Küba'lı sürgünlerin ortak komplosuna kurban gitmiştir.

ve 22 Kasım günü Kennedy'ye Dallas'da üç ayrı noktadan ateş eden kişilerin kim olduklarını bilip bilmedikleri hususlarında bunlardan birinin devamlı yalan söylediği ortaya çıkmıştı.

● Lee Harvey Oswald'ın suikastteki rolünü açıklar mısınız?

— Önce bir hususu belirtmem faydalı olacak, sanırım. Suikastten sonra Oswald'ın Marksist ideolojiye derin bir sempati beslediği söylenmişti. Bu iddianın gerçekle hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. Bilâkis, kendisi aşırı «sağ» kanattan. CIA yetkilileri dışında, gerek Dallas ve gerekse New Orleans şehirlerinde temasta bulunduğu kişiler hep aşırı sağcılar. Bizler, kendi yaptığımız tahkikatta Oswald'ın ilişkisi olan kişilerin çoğunun «Yeni - Nazi» Grupuna bağlı olduklarını meydana çıkardık.

● Madem ki Oswald solcu değildi, o halde niçin sukastten sekiz ay kadar önce kendisi gibi aşırı sağ kanattan olan General Edwin Walker'e ateş edip onu öldürmek istemişti?

— Bu olayı suikast plânının bir parçası olarak da kabul edebiliriz. Cumhurbaşkanına yapılan suikastten sonra Oswald'ın daha önce General Walker'i de öldürmek istediğini duyanlar onun bir «solcu» olduğuna kolaylıkla karar verebileceklerdi. Bu Oswald'ın rolünü maskelemek için tertiplenmiş olabilir. Öyle bir kişi aklınıza getiriniz ki, Amerikan vatandaşı iken ansızın Rusya'ya iltica ediyor, bir süre sonra tekrar Amerika'ya dönüp sokaklarda Castro yönetimi lehinde propaganda broşürleri dağıtıyor ve sonra da General Walker'e ateş ederek onu öldürmek istiyor. Böyle bir kimsenin «komünist» olduğuna kamuoyu kolaylıkla karar verebilecekti. Üstelik, Oswald'ın General Walker'a ateş ettiğini açıklayan tek kişi, karısı Marina Oswald... Bu olayı gören, yada bilen başka tek bir kişi yok. Oswald'ın General Walker'a yapılan suikastle olan ilişkisi şebeke tarafından uydurulmuş olabilir. Neyse, biz şimdi Oswald'ın suikastteki rolüne gelelim:

Biliyorsunuz, Oswald bir ara Rusya'ya iltica etmişti. Ne var ki, kendisi Rusya'da iken CIA hesabına ajanlık yapmakta idi. 1962 Haziran ayı içerisinde Oswald tekrar Amerika'ya döndü. 1963 Nisan ayına kadar Forth Worth ve Dallas şehirlerinde oturdu. Daha sonra, New Orleans şehrine göç etti. Burada David Ferrie ile karşılaştı ve kendisi ile olan arkadaşlığını ilerletti. Bu iki şahıs, birkaç yıl önce birbirleriyle tanışmış bulunuyorlardı. Oswald'ın New Orleans'da iken CIA ile ilişkisi olduğuna ve ayrıca David Ferrie'nin de CIA ajanı olduklarına dair elimizde deliller var. Duruşma başladığında mahkemeye bir görgü tanığı getireceğiz. Bu tanık, eski bir CIA kuryesi. Kendisi Ferrie ve Oswald'u resmi CIA faaliyetleri içerisinde birlikte çalışırlarken gördüğünü ve görevi icabı defalarca kendilerine kuryelik yaptığını duruşmada açıklayacak. David Ferrie, bu tanığa ismini «Ferris» olarak vermişti. Daha sonra aynı isim Jack Ruby'nin adres defterinde de bulunmuştu. Ferrie ve Oswald birlikte çalışmaktaydılar. Castro aleyhtarı Küba'lılarla «Minutemen» teşkilâtından ayrılan ırkçıları örgütleyen bu ikisi idi.

Plân icabı, 1963 yazının sonlarına doğru Oswald, kendisini etrafına bir «marksist» olarak tanıtmaya başladı. Hattâ, bu ara Meksika'ya geçip Küba'ya gitmek üzere vize almak için Küba elçiliğine başvurdu. Ne var ki, plânın bu bölümü uygulanamadı. Çünkü, gerek Sovyet Rusya, gerekse Küba Haber Alma Servisleri kendisinin bir CIA ajanı olduğunu öğrenmiş ve Havana'ya gitmek üzere Oswald'a izin vermemişlerdi. Fakat Oswald etrafına kendini bir «marksist» olarak tanıtabilmek için başka bir yola başvurdu. Küba'daki Castro yönetimini destekleyen sözde bir siyasî cemiyet adına New Orleans sokaklarında propaganda broşürleri dağıtmaya başladı. Aslında bu cemiyetin Oswald'dan başka üyesi de yoktu. Fakat, Oswald bu işi yürütürken iki büyük gaf yapmıştır. Birincisi, bu broşürleri dağıtmakta kendisine yardımcı olarak kullandığı kişi, aslında koyu br Castro düşmanı idi. Biz daha sonra bu kişiyi bir televizyon haber filminde Castro aleyhtarı gösteriler içerisinde aktif rol oynarken gördük ve derhal kendisini bulduk. İkincisi ise, Oswald kurmuş olduğu bu uydurma cemiyet için sahte bir adres kullanmıştı. İşte kullandığı bu adres, kendisinin suikastteki rolünü su yüzüne çıkartan en önemli faktörlerden biri oldu.

● İkinci hususu daha etraflı şekilde açıklar mısınız?

— Tabii, çünkü bu hususun suikast şebekesinin plânları ile çok önemli bağlantıları bulunmaktadır.

Oswald, kurmuş olduğu uydurma cemiyet adına propaganda broşürleri dağıtmaya başlarken, aynı anda New Orleans'da Camp Caddesi, 55 numaralı binada Hugh Ward ve Guy Bannister adlı iki ortak da özel dedektif bürosu çalıştırmaktaydılar. Bunlardan Guy Bannister, New Orleans'ın en aşırı «sağcı» ve «anti - komünist» elemanlarından biri olup, aynı zamanda eski bir FBI ajanı idi. Kendisinin «Camp Caddesi, 544 numaralı» binadaki bürosu da, Küba'lı sürgünlerle bölgedeki ırkçı kuruluşlara bağlı elemanların bir nevi karargâhı olarak kullanılmaktaydı. Bannister özellikle Küba'lı sürgünlere, kendilerine gelen her türlü mektup ve posta maddelerinde bürosunun adresini kullanabileceklerine dair izin vermişti. Bu husus o zaman mahallî polisin de dikkatini çekmiş ve yapılan tahkikat sonunda «... **büronun kanunlara uygun faaliyetlerde kullanıldığı ve muhtemelen yarı resmi bir CIA karargâhı olabileceği...»** şeklinde bir karara varılmıştı. Hattâ bir keresinde, Bannister müşterilerine hitaben yayınladığı bir iş bülteninde Başkan Kennedy aleyhine ağır ithamlar taşıyan ifadeler kullanmıştı. Bütün bunlardan başka, bizler Bannister'in Deniz Kuvvetleri Haber Alma Teşkilâtı ve CIA ile de ilişkili olduğunu tesbit etmiş bulunmaktayız. Bannister ve Ward, New Orleans bölgesinde Castro aleyhtarı hareketleri yürütmekle görevli idiler.

Bannister bütün Latin Amerika ülkelerinde komünizme karşı amansız şekilde savaşılması gerektiği fikrini savunan bir kişi idi. Eski FBI ajanlarından olan Bill Turner, FBI'ın gizli dosyalarındaki kayıtlara göre, Bannister ve Ward'ın «**Karaip Bölgesi Anti - Komünizm Cemiyeti**» adlı bir kuruluşa üye olduklarını geçenlerde kamuya açıklamıştı. Hatırlarsınız, CIA bu cemiyeti 1954 yılında Guatemala'daki hükümet darbesi sırasında kullanmıştı. Yani, bu iki kişi, Bannister ve Ward yeryüzünde komünizm ve Castro taraftarı olarak akla gelebilecek belki de en son kişilerdir. Lee Harvey Oswald Castro rejimini destekliyen sözde cemiyet kurup propaganda broşürleri bastırdığında, bu broşürlerin üzerine «**Camp Caddesi 544**» adresini koymuştu. Yani, Bannister'in bürosu! Herhalde daha sonra birisi Oswald'u uyarmış olmalı ki, Oswald sözde cemiyetinin adresini daha ileride «**Magazin Caddesi No. 4907**» olarak değiştirmişti. Kısacası, Oswald New Orleans'ın en azılı komünizm düşmanlarından birinin bürosunu posta adresi olarak kullanmakta idi. Duruşma başladığında mahkemeye Oswald'ı «**Camp Caddesi 544 numaralı bina**» da bizzat gören görgü tanıkları getireceğiz.

● Suikastle ilgili olarak Bannister ile bağlantısı olan herhangi başka kimse var mıydı?

— Evet, David Ferrie, Bannister hesabına ücretli bir dedektif olarak çalışmakta idi. Bu iki kişi birbirlerini çok yakından tanıyorlardı. 1962 ve 63 yıllarında David Ferrie, «**Camp Caddesi 544 numaralı bina**» ya sık sık gidip gelmiş ve buradan, yani Bannister'in bürosundan Merkezi Amerika ülkelerine sık sık telefon konuşmaları yapmıştı. Bu konuşmalara ait telefon şirketinin kayıtları elimizde bulunmaktadır.

Gelecek hafta

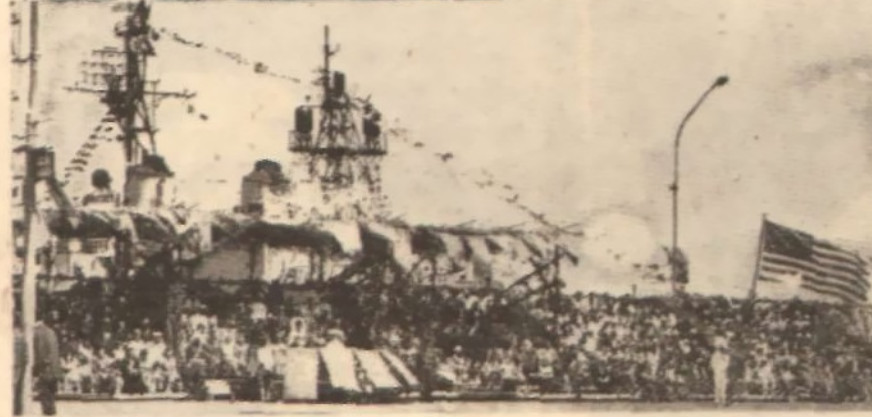
Ikinci bir Oswald

Savaş çıkarsa iki dakikada 7,5 milyon Türk ölecek

Türkiye Milli Gençlik Teşkilatı 19 - 24 Aralık tarihleri arasında «Milli Savunma Stratejisi ve Dış Politika Sorunları» konulu bir seminer düzenlemiştir. Doç. Dr. İdris Küçükömer, İbrahim Çamlı, Mustafa Ok ve Suphi Karaman'ın da konuştukları seminerde, eski MBK Üyesi ve Tabii Senatör Haydar Tunçkanat, Türkiyenin' milli savunma stratejisi ve NATO' nun Türkiye savunması üzerindeki olumsuz etkiler hakkında önemli açıklamalarda bulunmuştur.

Aşağıda özet olarak yayınladığımız bu açıklamalar, NATO sorununun tartışıldığı bugünlerde gerçeklere ışık tutacaktır.

Türkiye, *yeraltı* ve *yerüstü* kaynakları zengin, fakat, insanı, toprağı, bitkisi ve hayvanı aç, az gelişmiş bir ülkedir. Türkiye'de senelik kişi başına düşen gelir 230 dolar, yani 2070 liradır. Milli gelir bakımından Avrupa'da sonuncu, *dünyada 81 inci durumdayız.* Buna karşılık, Türkiye'nin beslemekte olduğu Silâhlı Kuvvetlerin mevcudu, Amerika'dan ve Fransa'dan sonra 480 bin kişi ile üçüncüdür. Eğer jandarma da hesaba katılırsa, Fransa'yı da geçeriz. İktisaden NATO'nun *en geri üyesi olmamıza rağmen,* silâhlı kuvvetler mevcudu bakımından halen NATO'da ikinciyiz.

Türkiye'nin 20 milyar lira olan 1967 bütçesinin yüzde 23'ü olan 4 milyar kadarı, milli savunmaya ayrılmıştır. Milli Savunma bütçesinde 3.469.861.000 lira ile cari harcamlar, tüm savunma bütçesinin yüzde 88. 37'sini kapsamaktadır. Yani bütçenin *yüzde 90'ını silahlı kuvvetler* personelinin maaş, yolluk, ödenek, tazminat, yiyecek, yakacak ve giyecek giderleri teşkil etmektedir. Geri kalan paradan 332.905.001 lirası da yapı tesis ve büyük onarımlara ayrılmıştır. 55,808,000 lira da makine, *teçhizat, taşıt alım ve onarımlarına* ayrılmıştır. Hava, Kara ve Deniz Kuvvetlerinin bütün ihtiyaçları bu paradan sağlanacaktır. Kaldı ki, **sadece gıda fiyatlarındaki bir yıllık artış, Kara Kuvvetleri bütçesinde 50 milyon lirayı aşmaktadır.**

Görülüyor ki, Türk Hükümeti, millî savunma politikasında, silâhlı kuvvetlerin teçhizat ve silâhlarının *tamamen dış yardımdan sağlanacağı* fikrine sıkı sıkıya sarılmıştır. Bu silah ve teçhizatın lojistik desteği de, dıştan, yani Amerika'dan yapılacaktır. Şu hale göre, **Johnson ne derse onu yapmağa mecburuz.** Ve biz Kıbrıs'a çıkamayız. 600 bin dolar ücretle Amerika'nın *tuttuğu* bir müteahhide işi teslim eder ve verilecek karara boyun eğeriz.

Türkiye'nin bugün bağlı bulunduğu andlaşmalar dört grupta toplanabilir.

1 — NATO,
2 — CENTO,
3 — İKİLİ ANDLAŞMALAR,
4 — LONDRA GARANTI ANDLAŞMASI.

NATO, askeri bir savunma paktı olup başta Amerika olmak üzere Türkiye'nin de üyesi bulunduğu 15 devletten kuruludur. Muhtemel bir Rus saldırısı karşısında Avrupa'yı savunmak amacı güder. Üye devletler bir kısım, Türkiye ise bütün silâhlı kuvvetlerini NATO emrine vermişlerdir. NATO, kumandanları, karargâhı savunma ve taarruz plânları, bakanlar konseyi ve parlamenterleriyle siyasî ve askerî bir hüviyet kazanmıştır. NATO'nun politikası ile stretejisini de Amerika tayin ve tesbit eder. Türk silâhlı kuvvetlerini, İzmir'de kurulan bir NATO karargâhının sevk ve idare etmesi anayasamızla çelişme halindedir. *Diğer NATO devletleri için en* önemli bölge, Orta Avrupa'dır. Orta Avrupa'dan gelişecek bir saldırı, bütün Avrupa'daki NATO devletlerini tehdit eder. Buna karşılık, Türkiye veya Norveç'e yapılacak bir saldırı ise, onları pek yakından tehdit etmeyeceği için, bunun bütün NATO üyelerine yapılmış bir tecavüz olup olmadığı yine anlaşmanın beşinci maddesine göre konuşularak karara bağlanacaktır. Bu gerçek karşısında, Norveç, Rus saldırısını davet etmemek için *topraklarında Amerikalılara üs vermemiş ve atom silâhlarını sokmamıştır.* Rus tecavüzü karşısında NATO Andlaşmasının 5. maddesinin otomatik olarak işleyeceğini sanan Türkiye, 1964 Kıbrıs buhranında Johnson'ın yazdığı mektubu alınca derin uykudan uyanmıştır.

NATO'nun diğer üyeleri Orta Avrupa'da saldırıya uğrarlarsa, çoğunluk onlarda olduğu için Türkiye otomatikman savaşa girecektir. Fakat, Türkiye tecavüze uğrarsa, bunun diğer NATO üye devletlerine de yapılmış bir tecavüz olup olmadığı daha sonra kararlaştırılacak; zenginin gönlü oluncaya kadar fakir açlıktan ölecektir.

CENTO'ya gelince, esasen ölü doğan ve bölgedeki İngiliz Amerikan çıkarlarını korumak amacını güden bu kuruluşa başlangıçta bir **komutan *tayin edilerek emrine Türk,* İran, Pakistan ve Irak birliklerinin verilmesi istenmişti. Coğrafi** bakımdan birbirleriyle irtibatı olmayan bu bölgede böylesine bir kuruluşa gidilmek istenmiş olmasını yadırgamamak imkânsızdır. *Amerika ve İngiltere için Türkiye'nin* sadece boğazlar bölgesi ile Torosların güneyi önem taşıyordu. Doğu Anadolu'yu CENTO Komutanlığı'nın sorumluluk bölgesine sokmak suretiyle burasının sorumluluğunu NATO'nun üzerinden atmak gibi *gayet sinsi bir maksat* taşıdığını gören bir kısım uyanık subayların direnmesi yüzünden böyle bir bölünme önlenmiş oldu. Bugün İran ve Pakistan, Türkiye'nin hatırı için bunun yaşadığını açıkça söylemektedirler. Yoksa hiçbir faydası kalmamıştır.

İkili andlaşmalara gelince, Amerika ile Türkiye arasında imzalanan ve sayıları 55'e yükselen bu andlaşmalar, Amerika'ya Türkiye'nin iç işlerine müdahale etmek, mahkemelerini tanımamak, kanunların yasaklamasına rağmen radyo neşriyatı yapmak gibi bir takım imtiyazlar tanımaktadır. Türkiye'ye yardım karşılığı verilen ihtiyaç fazlası askeri malzeme ve ekonomik yardım, bütçemize ağır bakım masrafları ve borçlar yüklemektedir. Ayrıca dış ticaretimizi sınırlamakta ve kontrol altında bulundurmaktadır. Amerikalılar, yurdumuzda kurdukları üs ve tesislerle bizim arzumuz dışında da bizi harbe sokabilirler. **Ayrıca, Johnson'ın mektubunda belirtildiği gibi, yine bu ikili andlaşmalarla verilen askerî silâhları ve teçhizatı dahi Amerika'nın isteği dışında kullandırmamak suretiyle, Amerikan silâh ve teçhizatıyla donatılmış bütün silâhlı kuvvetlerimizin millî hedeflerimiz** için kullanılması önlenebilmektedir. Örneğin, Kıbrıs...

Türkiye, NATO'da Amerika'dan sonra ikinci büyük orduyu beslediği halde, silahlı *kuvvetlerini istediği gibi* kullanamamakta ve savunma stratejimiz Amerikan çıkarlarına göre hazırlanmış bulunmaktadır.

Garanti andlaşmasıyla Kıbrıs Devleti'nin bütünlüğünü garanti eden taraf devletlerden biri olan Türkiye, Kıbrıs Anayasasıyla kurulan statünün bozulduğu anda, eski haline döndürülmesi için adaya asker çıkartmak suretiyle müdahale edebilecektir. Ancak, yedi sene içinde Kıbrıs Anayasası Makarios tarafından ortadan kaldırılmış olmasına rağmen, Türkiye müdahale hakkını kullanamamış ise, ou mükellefiyeti yerine getirememiş olmasının nedenlerinin de bu ikili andlaşmalar içinde yatığı meydandadır.

Muhtemel bir savaş, iki ulus veya daha fazla uluslar veya bloklar arasında olabilir. Türkiye, batı blokuna dahildir. Amerika ile ikili anlaşmalarla bağlanmış ve ülkesinde Amerika'lılara üsler vermiş, tesisler kurdurmuştur. Ayrıca, NATO ile de müşterek bir taahhüt altındadır. Şu halde bloklar arasında çıkacak bir harpte Türkiye, istese de, istemese de, batı blokunda ve Rusya'ya karşı otomatikman harbe girecektir. Rusya ve Amerika arasında çıkacak bir harpte de Türkiye tarafsız kalmayacak daha ilk andan itibaren kendisini harpte bulacak, Türkiye'deki Amerikan üs ve *tesisleriyle birlikte* bir çok askerî ve sivil hedefler, güdümlü nükleer başlıklı füzelerin taarruzuna uğrayacaktır.

Taarruzun ilk iki dakikasından sonra Türkiye'nin yalnız insanca zayiatı 7,5 milyon kişi olacaktır. Mevcut, hava kara ve deniz kuvvetlerimiz, Amerika'nın ve NATO'nun izni olmadan millî gayeler için kullanılamayacağına göre, hükümet NATO dışında herhangi bir harp düşünmemektedir. Araç, gerek ve silâhları eski ve kullanılmış olan kara ve *deniz kuvvetlerimiz, lojistik desteği* de Amerika'ya bağlı olduğuna, millî bütçe ve millî sanayi ile desteklenmesine de imkân bulunmadığına göre, taarruzi bir harekâtta bulunamazlar. **Bilhassa kara ordusu bugünkü büyüklüğüyle ateş kudreti ve *hareket kabiliyetinden mahrum* olup lojistik desteği de bir savunma harbini dahi sürdürmesine imkân vermez. Hava kuvvetleri kısmen yeni uçaklara sahipse de, bunların da ikmali Amerika'ya dayanmaktadır. Halen elde hazır ve ya-**

rucu kuvvet olarak sadece bu kuvvet vardır. Seferberlik hazırlıkları da bugünün şartlarına cevap verecek şekilde değildir. Sanayi ve ulaştırma sefer şartlarına göre ne hazırdır ve ne de koordine edilmiştir. Sivil savunma ise, tam bir atalet içindedir. Bir örnek olarak İngiltere'nin sivil savunma hizmetlerinde çalışan tam görevli 400 bin, mesai dışında çalışmak üzere gö-

MEHMETÇİK
— Neyi savunacak? —

revli 1 milyon 200 bin kişi olduğunu söylersem önemi belki daha iyi kavranır. Yıkılacak binaların enkazlarının kaldırılması, ölü ve yaralıların nakli, havagazı, elektrik ve su yollarının tamiri, yolların açılarak hayatın normale döndürülmesi bu derece büyük bir gayret ister.

Biz bir Varto depreminin enkazını dahi üç ayda kaldıramadık. Dünyadaki son gelişmeler ve harp konseptlerindeki değişikliklerin Türkiye'deki sorumluları ve millî güvenliğimizi etkilemediği açıkça görülmektedir. Buna göre, Türkiye'nin hâlâ birinci dünya harbinde uygulanmış stratejilere bağlı kaldığı, gelişen hareket süratiyle tesiri artan ateş kudreti ve tahrip gücü ile uçak ve füzelerin harp konseptleri ve stratejisinde açtıkları çığırları ve yaptığı değişiklikleri anlamamış veya önemsemez görünerek zaferin hâlâ süngünün ucunda olduğu inancını taşımakta devam ettiği anlaşılıyor.

ANT'ın İKİNCİ CİLDİ TAMAMLANDI

3 Ocak 1967 tarihinde yayın hayatına atılan ANT Dergisi'nin, elinizdeki 52. sayısı ile ikinci cildi de tamamlanmış bulunmaktadır. Türk sosyalistlerinin haftalık dergisi olan ANT'ın ikinci cildi de, seçkin imzaların görüşlerini yansıtan değerli bir eser olduğu gibi haftalık olayları kronolojik şekilde ve sosyalist açıdan değerlendiren tarihî bir belge niteliğindedir. Gelecek yıllarda ANT ciltleri sosyal mücadeleler tarihi hakkında bilgi edinmek, geçmişin olaylarını ve sorunlarını değerlendirmek, Türkiye'nin tanınmış sosyalist yazar ve düşünürlerinin görüşlerini öğrenmek isteyenler için mükemmel bir kaynak olacak tır.

ANTIN İKİNCİ CİLDİNDE YER ALAN İMZALAR

Tektaş Ağaoğlu, Lütfi Akad, Ahmet Aksakal, İlhan Alkan, Şadi Alkılıç, Çetin Altan, Oğuz Aral, Sadun Aren, Osman S. Arolat, Selma Ashworth, Engin Aşkın, Türkkaya Ataöv, Mehmet Ali Aybar, Ece Ayhan, Hüseyin Baş, Fakir Baykurt, Suha Bulut, Kenan Bulutoğlu, Sait Bülbül, Demirtaş Ceyhun, Necati Cumalı, Cumhur, Taner Çakıroğlu, Aziz Çalışlar, Sungu Çapan, Abidin Dino, Ferruh Doğan, Mehmet Doğan, Yaşar Doğru, Ferit Edgü, Metin Eloğlu, Metin Erksan, Feyzullah Ertuğrul, Ali Gevgilili, Mekin Gönenç, Âşık İhsanî, Oktay Karel, Deniz Kavukçuoğlu, Orhan Kemal, Yaşar Kemal, Emre Kocaoğlu, Sükran Kurdakul, Onat Kutlar, İdris Küçükömer, Arslan Mengüç, Mıstık, Fethi Naci, Aziz Nesin, Teoman Okaygün, Ahmet Oktay, Çetin Özek, Doğan Özgüden, Sedat Özkol, Veysi Sarısözen, Kemal Sülker, Haldun Taner, Halûk Tansug, Erol Toy, Semih Tuğrul, İbrahim Türk, Mim Uykusuz, Hasan Yalçın, Faruk Yalnız, Ayhan Yetkiner, Âtıf Yılmaz, Can Yücel

ANT'ın ikinci cildini temin edebilirsiniz

Kütüphanelerinde ANT ciltlerini bulundurmak isteyen okurlarımız için nefis cilt kapakları hazırlanmaktadır. Cilt kapaklarından almak istiyen okuyucularımız, taleplerini bildirdikleri takdirde 15 lira ödemeli olarak adreslerine gönderilecektir. ANT'ı düzenli olarak izleyememiş yada kolleksiyon yapamamış okurlarımızın da ANT ciltlerine sahip olabilmeleri için elimizdeki derglerle cilt yaptırılacaktır. ANT ciltlerini İstanbul'daki okurlarımız 50 lira karşılığında 9 Ocak 1967 Salı gününden itibaren ANT idarehanesinden temin edebilirler. Taşradaki okurlarımız da taleplerini «ANT Dergisi — P. K. 934 — Sirkeci — İSTANBUL» adresine bildirmelidirler. Ciltler talep sırasına göre 50 lira ödemeli olarak talep sahibi okurlarımızın adreslerine gönderilecektir.. Taşradaki talep sahipleri Posta masrafını karşılamak üzere her cilt kapağı için 3 liralık, her cilt için de 5 liralık posta pulunu müracaatlarıyla birlikte göndermelidirler.

hitler'den sonra yeni bir adolf!

- **Adolf Von Thadden'in lideri bulunduğu NPD (Alman Nasyonal Demokrat Partisi), Hitler'in Nazi Partisi'nin ilk yıllarındaki gelişmesine göre daha hızlı gelişiyor**
- **Almanya'nın ikiye bölünmüş olması ve Batı Almanya'da huzursuzluğun gün geçtikçe artması, tıpkı Hitler deneyinde olduğu gibi yeni Nazilere gelişme fırsatı veriyor**

D. Kavukçuoğlu Nürnberg'den yazıyor

1930 yılındaki bir nutkunda Hitler: «. . . ve **bugün eğer biz elimizdeki mevcut** ***silahlardan parlamentarizmi*** **kullanıyorsak, bu parlamenter partilerin salt parlamenter amaçlar için mevcut bulundukları anlamını taşımaz. Bizim için parlamento tek amaç değildir, gerçek amaç için sadece bir araçtır.**

Biz parlamento koltukları için mücadele değil, ileride birgün alman halkının özgürlüğünü gerçekleştirebilmek için mücadele ediyoruz.» (*) *diyordu.*

1930'dan bu yana geçen otuz yedi yılın alman halkına neler getirdiğini ve nelere mal olduğunu *biliyoruz.* Ancak bu ülkedeki yeni gelişmeler, bu ülke halkının tümünün ileride atacakları politik adımlarda, geçirdikleri *acı tecrübelerden gerektiği gibi* yararlanamadıklarını göstermektedir.

8 Aralık 1967 Cuma günü Almanya Nasyonal Demokrat Partisi'nin Başkanı Von Thadden, Nürnberg Sergi Sarayında üçbine yaklaşık taraftarı ve beşyüzü aşkın karşı nümayişçinin önünde aynen şunları söylüyordu: **«. . . Dış baskılar, ikiye ayrılmış Almanya'yı ve alman halkını özgürlük için yeni baştan mücadeleye başlatan başlıca nedendir Almanya'yı bölmek II. Dünya Savaşı'nın tek amacıydı (!). Ve ne acıdır ki bugün alman halkı dışarıdan bakılınca Amerikan ve Sovyet emperyalizmlerinin bu kararını benimsemiş bir tutumda göstermektedir kendisini. Ancak tarih baskı içerisinde tutulan alman halkının bu dış görünüşünü değil içinde yaşattığı özgürlük ve bağımsızlık ateşini değerlendirecektir. NPD' (Almanya Nasyonal Demokrat Partisi)' nin amacı gözle görülmeyen ancak hissedilebilen bu ateşi somutlaştırarak kendisine düşen tarihi görevi başarmaktır. NPD ruhsuzluğa, materyalizme ve bunların büyük kültürümüzü yozlaştıran etkilerine karşı** ***örgütlenmiş*** **bir protesto hareketidir. Görülüyor ki NPD'nin amacı salt parlamento değildir. Biz halkımızı bir tek ülkü** ***çevresinde, özgürlük*** **ve bütünlük kavramları çevresinde toplamak için bir savaş veriyoruz. savaşımızda başarıya ulaşacağız!...»**

NPD'nin bugünkü koşullar içerisinde başarıya ulaşabilme şansı var mıdır? Bu soruya e*vet yada hayır diye kesin bir* cevap verebilmek bizce bugün için mümkün gözükmemektedir, büyük koalisyonun tutumu *bu cevabı belirliyecektir.* Partinin gelişmesi, aradaki farklar şüphesiz ki çok başka olmakla beraber, NSDAP (Almanya *Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi*)'nin kuruluş yıllarındaki gelişme hızına oranla daha başarılı gözükmektedir. 24 Şubat 1920'de programı açıklanan NSDAP'nin 1926'da üye sayısı 17.000 iken, bu sürenin yarısı kadarlık bir geçmişi olan NPD'nin üye *sayısı 26.900'e u*laşmıştır. (**) **Bu üyelerden 1500 kadarının şu anda alman ordusunda görevli kişiler olması ayrıca bir anlam taşımaktadır.** Von Thadden'in açıkladığına göre üyelerin yaş ortalaması 41,5'dur.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra, yıkılan ülkeyi yeni baştan onarma görevi bu savaştan sağ kalan yorgun bir kuşağa düşüyordu. Savaş sonrası yetişen yeni kuşaklar böylesine ağır bir yükün ağırlığını ve sorumluluğunu taşımamışlardır. Bu kuşaklar gözlerini dünyaya açtıklarında ülkelerini işgal altında görmüşler ve zamanla bunu olağan bir durum olarak benimsemeye başlamışlardır. Bugünün alman genci için Amerika kendisinden vazgeçilmez bir parçadır. Aynı şekilde ikiye bölünmüş Almanya da olağan bir durum değildir. NPD A.B.D.'nın bu ülkedeki görevinin sona erdiği ve artık çekilmesi gerektiği görüşünü savunmaktadır, **iki alman ülkesini yeniden birleştirme görevi de yine bu iki ülkeyi yaratanlara karşı savaşmış kuşaklara** düşmektedir.

İşte yaş ortalamaları 41,5 olan parti üyelerinin temel ve ortak görüşleri budur.

CDU/CSU — SPD büyük koalisyonu alman halkına beklenileni getirememiştir. Geçiştirilemiyen ekonomik kriz, gün geçtikçe artan işsiz sayısı, Ruhr bölgesinde Enternasyonal Marşını söyleyerek ve elde kızıl bayraklarla yapılan işçi nümayişleri ve grevler, İran Şahı'nın 2 Haziran'daki ziyaretinden beri arası kesilmeden devam eden öğrenci gösterileri halktaki huzursuzluğu gün geçtikçe arttırmaktadır. Bu arada, Şah'ın ziyareti sırasında çıkan olaylarda tabancayla vurularak öldürülen öğrenci B. Ohnesorg'un katilinin beraatı ve mahkemenin bu tutumuna karşı yapılan gösterilerde öğrencilerin tutuklanmaları, Giesen Üniversitesi Rektörünün, polis tarafından öğrenciler arasına sokulmak istenen paralı ajan olayını basına aksettirmesi Frankfurt'ta Sosyalist Alman Öğrenci Derneği'nin yasaklanması ve nihayet aynı şehirde entellektüel çevrelerin devam ettiği bir lokalin basılarak tahrip edilmesi, demokratik güçlerle büyük koalisyonun karşı karşıya gelmesine sebep olmuştur. Bu yüzden, şimdiye kadar SPD (Sosyal Demokrat Parti)'yi desteklemiş ilerici güçlerin önümüzdeki seçimlerde yine aynı partiyi destekleyecekleri şüphelidir. Partiler yelpazesinde sol kanatta güçlü bir partinin mevcut olmayışı ve KPD' (Alman Komünist Partisi)nin yasaklanmış olması, işçi öğrenci ve aydın kitleleri kapsayan sol güçlerin gelecek seçimlerde oy kullanmamalarına yol açacaktır.

Bu mevcut ortam gelecek seçimlerde NPD'nin küçümsenmiyecek bir oranda oy toplamasını sağlayacak niteliktedir. Seçimlerde propoganda mekanizmasının nasıl işleyeceği belli olmuştur. Alman halkı senelerden beri kendisine yöneltilmiş «savaş sorumlusu» suçlamalarından artık kurtulmak istemektedir. Savaşın galiplerine ve İsrail'e verdikleriyle artık bu günahlarının kefaretini ödedikleri inancındadırlar. NPD bu konuyu büyük bir maharetle işlemektedir. Bu partiye göre diğer partiler, bu suçlama kampanyasına katılmış olmakla Almanya'ya ve alman halkına ihanet etmektedirler. «Oysa tarih bir ulusun ayrılmaz bir parçasıdır... A. B. D.'nin Vietnamda sürdürdüğü savaşa eğer herhangi bir devlet müdahale edemiyorsa bu A. B. D.'nin güçlü bir devlet olmasından doğan bir dokunulmazlıktır. Bizler bu dokunulmazlığı ancak ikiye ayrılmış Almanya'yı birleştirerek elde edebiliriz... Bunu gerçekleştirebilmek için de Batıda A. B. D.'ne. Doğuda Sovyetler Birliği'ne karşı mücadeleye zorunluyuz...» Ve bu propaganda halk arasında geniş ölçüde tutulmaktadır. Parti yöneticilerinin konuşmaları incelenecek olursa bu konuda ileri sürülen isteklerin sol güçlerin istekleriyle bir noktada birleştikleri görülmektedir. **Ne var ki bu tutumun, başından beri bir ekonomik görüşü olmayan ve sadece bir revanş politikası sürdüren NPD de çıkış noktası ekonomik değildir.**

Burada oldukça önemli olduğuna inandığımız bir noktaya değinmek istiyoruz. Alman halkının bütünü, en az sekiz senelik bir temel öğrenimden geçmiş olmalarına rağmen, kapitalist ülkelerde eğitimin temel özelliği sonucu, dünya olaylarını değerlendirebilecek bir görüş açısına sahip değillerdir. İlk öğretimin (8 yıl) amacı ekonomi için gerekli kalifiye işçiyi eğitmektir. Alman nüfusunun yüzde 47 sini işçilerin teşkil etmelerine rağmen, üniversitelerde okuyan öğrencilerin ancak yüzde 3 ü işçi ailelerinden gelmektedir. Bu işçi sınıfı arasından yetişen gençliğin yüzde 97 sinin iş hayatına

Yeni Nazi Partisinin liderleri bir toplantıda

• NPD'nin kapatılması mümkün olmadığı için yeni Nazi hareketinin gelişmesini önlemek üzere Alman Komünist Partisi'nin yeniden kurulması görüşü hükümette de taraftar buluyor

atıldığını göstermektedir. Fabrikada, atö'yede ya da büroda çalışan yaşları 20 - 25 arasında değişen bu gençler kolayca belirli politik gurupların etkisi altına girebilmektedirler. Bunda şüphesiz ki belli ellerde toplanmış ve hakim sınıfların çıkarlarına göre haraket eden yayın organlarının katkısı büyüktür (***). Temel sorunlara inmeden, salt yüzeyde göze görünen sorunları kendisine konu edinerek ve mantığa değil, sadece duygulara hitap ederek propagandasını yürüten NPD, geleceğinin temelini bu kütleye dayandırma kararını başarı ile uygulamaktadır.

Batı Almanya'daki bu gelişmeler bütün dünyada ve bilhassa Avrupa'nın sosyalist ülkelerinde merak ve kuşkuyla izlenmektedir.

10 Aralıkta Bonn Hükümet sözcüsü Diehl, NPD-nin «antidemokratik» bir parti olmakla beraber, bu partinin kapatılmasının «şimdilik» mümkün olmadığını açıklamıştır. Ne var ki antidemokratik olduğu kabul edilmiş bir kuruluşun kapatılamamasının nedeni bu açıklamada yer almamaktadır.

Son zamanlarda neonazizmin önünün ancak bu hareketin karşısına çıkacak güçlü bir sol kuruluş tarafından alınabileceği kanaati aydın çevrelerde yaygınlaşmaya başlamıştır. Hükümet sözcüsü Diehl'in açıkladığına göre Alman Komünist Partisi'nin yeniden kurulmasına müsaade edilip edilmemesi hükümet üyeleri arasında tartışılmaktadır. Fakat Sosyal Demokratların, kendilerinden büyük miktarda oy koparabilecek bir partinin kurulmasına izin verecekleri şüphelidir.

Bizim inancımız NPD'nin kapatılmasının ülkede büyük huzursuzluklara sebep olabileceği merkezindedir. Alman Hükümetinin herşeyden önce bu partinin istismar ettiği konuların çıkış sebeplerini ortadan kaldırması gerekmektedir. En önemli konu, bugün Avrupa'nın en önde gelen endüstri ülkeleri arasına yükselmiş ve bağımsız Demokratik Alman Cumhuriyetini ikinci bir Alman Devleti olarak tanımaktır. Böylece hem neonazist hareketin belli istismar konularından biri ortadan kalkmış olacak hem de Avrupada sürekli bir barışın gerçekleştirilebilmesi için önemli bir adım atılmış olacaktır.

Üzerinde çalışılmakta bulunulan ve mutlak çoğunluk sistemini getirecek olan yeni seçim kanununun çıkarılması da bizce sakıncalı görünmektedir. Yeni kanun her ne kadar NPD'nin gelişmesini kısa bir süre önliyebilecekse de Federal Demokrat Partinin tümüyle ortadan kalkmasına ve yeni kurulacak demokratik ve ilerici partilerin ortaya çıkamamalarına sebep olacaktır. Böylece demokratik muhalefetin politik alandan çekilmesiyle faşist ve antidemokratık NPD'nin tek muhalif parti olarak güçleneceği tabiidir.

Büyük koalisyonun bu aralar atacağı adımlarda çok daha dikkatli davranması gerekmektedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, faşizmin gelişip gelişmemesi Büyük Koalisyonun tutumuna bağlıdır.

(*) Mein Kampf, Erwin Leiser'in dokümanter filmi. Fischer Bücherei, S. 55.

(**) Nürnberger Nachrichten Gazetesi. 5.12.1967.

(***) Axel Springer tröstünün Bild Zeitung, Hamburger Abendblatt, Die Welt adlı gazetelerinin günlük tirajları 6 milyonu bulmaktadır. Bir gazeteyi en az iki kişinin okuduğu düşünülecek olursa her gün en az 12 milyon Almanın bu tröstün gazetelerinin yorumlarına göre dünya olaylarını değerlendirdikleri görülür.

DIŞ YORUM

Yunanistan'da taçlı demokrasi oyunu!

Hüseyin BAŞ

1967 yılınra yeryüzünün çeşitli yerlerinde patlak veren ve dunya barışını ciddi olarak tehdit eden çatışmalar bir yana, sadece geçen haftanın dış olaylarına şöylece bir göz atmak, yaklaşan yeni yılın dünya barışını tehditte eskisinden aşağı kalmıyacağı acı gerçeginin anlaşılması için yeterlidir. Yeni yıl, hiç kuşku yok, bir kez daha barıştan çok savaşa gebedir.

Güvenlik Konseyi'nce 22 Kasımda Orta Doğu ile ilgili olarak kabul edilen ve İsrail kuvvetlerinin silâh zoruyla ele geçirdikleri topraklardan çekilmesini öngören karar suretinin İsrail'in «yayılma ve yerleşme» hülyalarına son verdiği bir sırada iki Afrika ülkesi, Cezayir ve Dahomey, birbirleri ardından darbe teşebbüsleriyle sarsılmıştır. Batı Afrika'nın küçük ülkesi Dahomey'de Başkan General Soglo'nun genç subaylarından kurulu askeri Cunta tarafından «azledilmesine» karşılık, Cezayir'de Albay Bumedyen eski Genel Kurmay Başkanı Zbiri'nin yönettiği darbeyi yıldırım hızıyla ve kanlı bir şekilde bastırmıştır. General Soglo bundan bir süre önce Paris'e yaptığı ziyarette «önemli bir ekonomik yardım» karşılığında sürgünde bulunan bazı politik liderlerin ülkeye girmesine rıza göstermesine rağmen, Afrika'da 1962 yılından bu yana esen darbe fırtınasından kendisini kurtaramamıştır. İlk kez Kongo olaylarıyle başlayan «Siyah kıta darbeler geçidi» 1965'ten itibaren Merkezi Afrika, Yukarı Volta, Nijerya, Gana, Sudan, Togo, Sierra Leone darbeleriyle günümüze dek uzanmaktadır. Bugün siyah kıtada iktidarı elinde tutan Cunta sayısının sekize ulaşması ve bu sayının tehlikeli bir şekilde artma eğiliminde olması, ciddi endişeler yaratmaktadır. Emperyalizmin iğrenç paralı askerlerinin tehlikeli olmakta devam ettiği Kongo'da, federasyonu parçalamayı hedef tutan iç savaşın sürdüğü Nijerya'da çatışmaların ve şimdi de Dahomey darbesinin ortak nedeni, ekonomik güçlük, politik istikrarsızlık, etnik çatışmalardır. Siyah kıtayı sarsan darbeler dizisinde, yukarda belirittiğimiz çatışmalarda, bu çatışmaları çıkarları uğruna körükleyen emperyalizmin sömürü politikasının parmağı her zaman mevcut olmuştur.

Diğer taraftan, Cezayir bağımsızlığının beşinci yılında üçüncü önemli krizle karşı karşıyadır. Bin Bella-Bumedyen ikilisinin geçici hükümete karşı giriştikleri iktidar savaşından sonra 1965'te Bin Bella'nın iktidardan uzaklaştırılmasına ve şimdi Bumedyen'in ordunun bir kısmıyla çatışmasına uzanan bu krizin nedeni; tıpkı Bin Bella'nın iktidardan uzaklaştırılmasında olduğu gibi, ordunun, bu kez Bumedyen tarafından politikadan uzaklaştırılarak «kışlasına» sokulmak istenmesidir. Şu farkla ki, ordu bu defa Zbiri'yi, Bumedyen gibi bütünüyle izlememiş ve Bumedyen duruma böylece çabucak hâkim olmuştur. Cezayir darbesinin karakteri politik olmaktan çok ordu içindeki fikir ayrılıklarının çatışma düzeyine çıkmasıyla patlak veren bir iktidar çekişmesi olarak belirmektedir.

Bununla birlikte haftanın en önemli olayı şüphesiz Anglo-Amerikan Emperyalizminin burnumuzun dibinde oynamakta olduğu oyundur. Arap-İsrail çatışmasıyle Ortadoğuda artık ipliği iyice pazara çıkan Anglo-Amerikan emperyalizmi evde kotardığı sefil çıkar hesaplarının çarşıya uymadığını gördükçe umutsuzca debelenmekte plan içinde plan düzenleyerek Akdeniz'i barut fıçısına döndürmekte hiç bir sakınca görmemektedir. Böylece Kıbrıs'ı NATO aracılığıyle Anglo-Amerikan çıkar üssü haline getiren hesapların suya düşmesi üzerine, İngiltere ve Amerika hiç değilse şimdilik yaranın dondurulmasını kabul etmek zorunda kalmış ve çabucak NATO'nun Güney-Doğu kanadının çatırdayan kesimlerinden biri olan Yunanistan'da artık kargaları bile güldüren bir dizi traji-komik oyunlara girişmiştir.

Yunanistan'da «Kral gitti Kral geldi» orta oyununun ardında çevrilen dolapları Cunta ile kral arasında bir iktidar çekişmesi şeklinde yorumlamak sağlıklı bir saptama olmaktan uzaktır.

Bu kaba farsın temelinde Konstantin'i temize çıkarma endişesi bulunmaktadır. Yani, daha açık bir deyişle süreç şu olmuştur: Cunta çıkmazdadır. Çıkmazdan kurtulmak için Amerikan usulü de olsa «demokrasicilik oyunu» zorunludur. Tek alternatif krallı demokrasidir. Oysa Kral kamuoyunda Cunta ile mahkûm edilmiştir. O halde ilk kez Kral bir karşı hareket gösterisiyle «temize çıkarılmalı» sonra «taçlı gösteriş demokrasisiyle» durum idare edilmelidir... Ne denli ince ve şeytanca hazırlanmış olursa olsun, hiçbir plan boğazına kadar çirkefe batmış insanları halkoyu önünde, kepazesinin çıkmasını göze almadan, «temize» çıkaramaz. Nitekim Anglo Amerikan planının, Kralın başkaldırışından abuk sabuk direnişine, traji-komik (kirişi kırmasından) tahta dönmesi için girişilen bitip tükenmeyen Bizans pazarlığına kadar Yunan halkoyu ve dünya komu oyunda tek kelime ile (kepazesi) çıkmıştır Ama ne gam... Emperyalizm için esas olan, çıkar oyununun tezgâhlanmasıdır. Plan içinde plân yürümektedir. Kralla Cunta arasındaki pazarlık yolda devam ederken, Anglo-Amerikan Emperyalizmi (NATO) maşaları Cuntayla (taçlı demokrasinin) esaslarını tesbit etmiştir bile. Taçlı demokrasi şu dört ana unsur üzerine temellendirilecektir

1. Eski ERE'ye benzememek şartıyla, Karamanlis'in liderliğinde büyük bir sağ partisi;

2. Yine merkeze daha yakın olan Kanelopulos'un liderliiğnde bir Merkez sağ partisi;

3. Komünist Partisi'ni kanun dışı saymak ve komünistlerle hiçbir işbirliğine girişmemek kaydıyle eski Papandreu'cuların kuracakları Merkez Partisi;

4. Albayların iktidarda kalmasının temini amacıyle kurulacak ve Cuntayı temsil edecek yeni bir parti.

En utangaç liberal düşünceye bile tahammül gösteremeyen, her ileri çıkışı komünizm bahanesiyle ezmekten sapık bir zevk alan Cunta yönetimindeki taçlı demokrasinin, ne denli iyi kotarılırsa kotarılsın, sol güçlerin yani aşağı yukarı bütün Yunan halkının tasvibini alması hiçbir şekilde beklenemez. Anglo-Amerikan Emperyalizmi sözde demokrasisini kuracaktır. Kral, demokrasi havarisi olarak şüphesiz Yunanistan'a tekrar dönecektir. Sözde partilerle sözde demokrasi oyunu oynanacaktır.

Anglo-Amerikan Emperyalizmini bütün Akdeniz bölgesini ateşe atabilecek olan ve burnumuzun dibinde oynamakta olan oyun budur. Komşunun başına gelenlerin bizim de başımızın üzerinde sallandırılan bir «Demokles kılıcı» olduğunu unutmayalım».

işçiye karşı işçi sendikacılığı

Kemal SÜLKER

Sendikacılar bugün işçiden tamamen kopmuştur. Resimde, grev yapan Manisa'lı temizlik işçilerine verilen yemekte ayrı bir masa kurarak buzlu biralar içen sendika ağaları görülüyor.

Gözler, bütçe müzakerelerine çevrilmiş, A.P.'li sendikacı milletvekillerinin konuşma fırsatını nasıl değerlendirecekleri yeniden merak konusu olmuştur. İşçilere çeşitli zorluklar, hak kayıpları, işten çıkarma, aç bırakma, idareyi siyasi iktidarın oyuncağı hâline getirme yollarını bir kerre daha açan toplu sözleşme yasasının sonuçlarını bakalım sendikacı A.P'liler nasıl savunabilecekler? Ya da işçiyi işçiye karşı çıkaran sendikalar yasasını, Çalışma Bakanlığı bütçesi sırasında nasıl eleştirecekler dir.

Artık sendika raporlarına bile geçen işçinin işçiye karşı çıkışı, süregelen bozuk düzenin acı bir sonucu olmuştur. Geçen hafta başında kongresini yapan Petrol - İş Sendikası'nın İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu şu gerçeklere parmak basıyordu:

«Bizim asıl mücadelemiz işverenlerle değil, işkolumuzdaki ikinci sendikalarla olmuştur. Teşkilâtlanma çalışmalarımızda işverenlerden çok, bu sendikalar karşımıza *çıkmıştır .. 274 sayılı sendikalar ka*nununun her işkolunda sayısız sendika kurulmasına imkân veren hükümleri yürürlükte kaldığı sürece, bu çatışmalar devam edecek ve Türk sendikacılığı dejenere bir anarşiye doğru sürüklenecektir.»

İşçiye ihanet

Gerçekten de bugün sendika bolluğu, işçi haklarının kayıbına ve işçinin kendi dâvasına karşı çıkacak biçimde şaşkına çevrilmesine fırsat verecek bir ortam yaratmıştır. İkinci sendikalar suçlanırken ilk kurulan sendikalar kendilerini tertemiz, hatadan arınmış, yüzde yüz doğru yolda sanmak gibi tutuma uymayan bir önyargıyla hareket etmektedirler. Aslında Türkiye'deki sendikacılığın dayanacağı ilkeler ve izleyeceği politika, bu politikanın yakın ve uzak amaçları neler olmalıdır, konusunda önce bir anlaşma gereklidir. Bu yapılmayınca ne tüm birinci sendikaları, ne de tüm ikinci, üçüncü sendikaları *suçlamak, kötülemek haklı bir* davranış olmayacaktır.

Çünkü birinci sendikalar içinde yozlaşmış ve işçi sendikası görünüp, yüzde yüz işçiye karşı bir politikanın yürütücüsü olmuş nice nice sendikalar ve üst kuruluşlar vardır. İşte, Zonguldakta çıkan «Sömürücüye Yumruk» Gazetesi'nde mahallî sendikacılığın «ilk» ine atılan tenkid okları:

«a) Sendikacının altında hususi bir arabası ve arabasında ona Başbakan gibi bir de kapıyı açacak hususi şoförü vardır. Bununla *araba âlemleri yaparlar.*

İşçiler ise, işinden evine, evinden işine (müessese araba vermediği için) kâh parasıyla, kâh yürüyerek gider, gelirler.

b) Sendikacı, saray gibi dayalı döşeli apartıman katlarında oturur. İşçiler kümes gibi gecekondularda bir odada beş kişi otururlar.

Viski... dansöz...

c) Sendikacı, gündüzleri sendikanın yumuşak koltuklarında, geceleri en *lüks lokantalarda* viski içer. İşçiler, yorgunluk kahvesi iç*meye para bulamazlar.*

d) Sendikacılar canları eğlenmek istedi mi.. «İşçi haklarını almaya gidiyoruz» diye Ankara, İs*tanbul barlarında 5 - 6 pavyon* karısının kucağında dansözün alnının ortasına 500'lükler yapıştırır.

İşçiler çocuklarına, ailesine, on*lardan da sıra kalırsa kendilerine* giyecek, yiyecek, alacak paraları yoktur.

e) Sendikacı, Umum Müdürün *koltuğunun altında sevinç nâraları* atar.

İşçiler, yedi kat yerin dibinde en galiz küfürlerin altında *çalışurlar.*

f) Sendikacının aylığı 3000 - 5000 (tabii, harcırahlar ayrı).

İşçinin aylığı ise 350 - 500 liradır.»

Sendika yöneticilerinden pek çoğunu ve işçinin durumunu apaydınlık ortaya seren bir karşılaştırma bu. Petrol - İş Sendikası İstanbul Şubesi raporunda yer alan şu fetva, «ele verir talkımı, kendi yutar salkımı» lâfını hatırlatır:

«Sendikacılık ve sendika üyeliği *bir inanç ve feragat meselesidir.* En kıdemsiz üyesinden Genel Başkanına kadar bu ruhla hareket etmek gerekir.»

Çünkü toplu sözleşmelerle işçilerin elde edebildiği ve zamanla yok olan ücret artışlarına oranla sendika yöneticilerinden pek çoğunun aylıkları, yollukları, sendikaca ödenen çeşitli masrafları karşılaştırılınca, işçi ile sendika yöneticisi a*rasındaki mesafenin bir ba*nka müstahdemi ile bir banka genel müdürü arasındaki oranı bulduğu rahatça ortaya çıkar.

Asalaklar...

İşte Zonguldak'ta, devrimci bir sendika kurulduktan sonra E.K.İ.'deki işçiye karşı tutum ve birinci sendikanın aldırmazlığına örnekler:

«Gün geçmiyor ki, bir grup işçi gelip dert yanmasın. Kimine haksız yere ceza verilmiştir, kimi işinden bir başka yere sürülmüştür. *Kimi de işinden atılmıştır...* Kasap vitrinleri et dolu, bakkallar yiyecek. Ve uzmanlar «maden işçisi günde 150 gram et yemelidir» der. Ama hiç kimsenin yüzünde kan yoktur ve herkes hastadır maden havzasında... İşçilerin ciğerleri küçülürken, onun sırtından geçinenlerin keseleri her gün biraz daha şişer.»

Bu olayları belirten işçi Yavuz Ünal, sendikacıları da eleştiriyor:

«Zonguldakta gelmiş, geçmiş sendikacı, bir elin parmakları kadar az. Ve hiç birisi işçi değildir. İşçilerin üst tabakasını teşkil eden nezaretçilerin elindedir sendikalar. *Bundan dolayı da sendikacılık sis*temi hep nezaretçilere çalışır.»

Çıkarcı sendikacılığa karşı devrimci bir özle haykırıyor İşçinin *Sesi'nde Yavuz Ünal:*

«Çok yakın bir zamanda göreceğiz, ilk olarak bugünkü sendikacılık adı altındaki soygunculuk bitecek ve sendikacılık gerçekten işçinin müessesesi hâline gelecektir. Bu bozuk düzenle birlikte, sendikacılık ta kokuşarak yerini gerçek sahiplerine terke hazırlanmaktadır.»

İşçiye dayak!

Zonguldak'ta, sırtını E.K.İ.'ye dayayan sendikanın binası içine bir işçinin kazara girmesi sonunda başına gelecekler de varmış:

«Fedailer, tekme tokat adamı dışarı atarlar. Adamcağız da ne olduğunu anlayamaz.»

Doğrusu, insanın inanası gelmiyor bu suçlamaya... İşçi, kendi aidatıyla yaşaması gereken sendikaya giremiyor, girince de, sendika yöneticilerinin **«fedai»** lerince *hırpalanıyor!*

Doğru olmasa, bir abartma payı bıraksak bile, bugünkü sendikacılığın büyük bölümünün akışındaki bulanıklığı gösteriyor bunlar. Bir örnek daha:

Devrimci sendikalardan Zonguldak'taki Türkiye Maden İşçileri Sendikası, yabancı menşeli gıda maddelerinin E.K.İ. anbarlarında bulunduğunu ve bunların sağlığa zararlı olduğunu iddia ediyor. Kar*şı sendika, E.K.İ.'nin yanında* yer alıyor. Devrimci sendika, 30/11/967 günü Karadon Gelik bölümünde bu bozuk gıda maddelerini yiyen işçilerden 300 kadarının zehirlenip hastahaneye yatırılması üzerine derhal işe el koyuyor, Sağlık Bakanlı*ğına, Savcılığa başvuruyor.* Öteki sendika, hani, işçileri, fedailerle kovdurduğu iddia edilen sendika - işçinin, zehirlenen işçinin yanında yer alacakken, tutumunu devrimci sendikacıya cephe alma biçiminde ayarlıyor.

Önce işçi olmak...

Öyle işler ve sorunlar vardır ki, orada *ne parti ayırımı, ne sendika* ayırımı söz konusu olur. Bunun örneğini Mecliste de az da olsa görebiliyoruz. Bari sendikacılar, sendikacılığın temeli ve kurulma nedeni olan **«işçi»** ye karşı, işçinin sağlığına, özgür yaşayışına, ekonomik bağımsızlığına karşı çıkanların yenilmesi için tek cephe kursalar... *Öyle anlaşılıyor ki, böyle bir ce*phe kurabilmek için küfür edebiyatını bırakacak kadar sendika hareketlerinin doğuşuna, gelişimine, çeşitli ülkelerdeki uygulamanın sonuçlarına bakmak gereğini duyabilecek bir tevazu lâzım ve A.P.'li de olsa ***«işçi» olduğunu unutmamak*** lâzım. Yoksa, oturduğu koltuğun sıfat ve manevî gücünü kendi gerçek değeri sayarak bilimi ve gerçeği bir tarafa atar, küfrü **«beyanat»** diye sıralamaya kalkarlar, bu dünyanın Sultan Süleyman'a da kalmadığını unutarak en samimî yılların hâtırasını olsun hatada di*renme pahasına çiğnemeğe* heves ederlerse ileride sendikacılığı dejenere edenler, kabahati ve suçu yükleyecekleri hiç bir mazeret bulamazlar.

Atatürk'ün en sevdiği şair:

TEVFİK FİKRET

Tevfik Fikret, çağının koşulları içinde, çağına göre büyük bir şair olduğu kadar, insancıl ve devrimci bir düşünür, düşüncesi ile eylemini çelişiksiz yürütebilmiş, yüce bir ahlâk sahibi, mert, yiğit, örnek bir insandır da.

Fikret bir dörtlüğünde kendisini şöyle tanımlıyor:

«Kimseden ümmid-i feyz etmem, dilenmem per ü bâl,
Kendi cevvim, kendi eflâkimde kendim tâirim,
İnhinâ tavk-ı esâretten girandır boynuma,
Fikri hür, irfanı hür, vicdânı hür bir şâirim.»

Gerçekten de Fikret bütün hayatını bu dediklerine uygun olarak yaşamış, kimseye boyun eğmemiş, kimseye dalkavukluk etmemiş, dünyalık peşinde koşmamıştır.

Büyük Atatürk 25 ağustos 1924 tarihinde bir öğretmenler topluluğu önünde konuşurken onlara şu direktifi vermiştir: **«Hiçbir zaman hatırınızdan çıkmasın ki cumhuriyet sizden (fikri hür, vicdânı hür, irfanı hür) nesiller ister.»**

Hiç şüphe yok ki büyük Atatürk öğretmenlere bu direktifi verirken Tevfik Fikret'ten esinlenmiştir. Gerçekten de hayatına yakından baktığımız zaman Atatürk'ün Tevfik Fikret'i çok sevdiğini, çok beğendiğini, çok andığını açıkça görüyoruz. Nitekim hem Atatürk'ü, hem Fikret'i çok seven bir yazarımız, Ruşen Eşref Ünaydın da kendisi ile yapılan bir konuşma sırasında, **«Atatürk'ün de Fikret'i beğendiğini, hususiyle Sis şiirine hayranlık duyduğunu, Fikret'in Atatürk'e Namık Kemal'le birlikte ilham veren şahsiyetlerden başlıcası olabileceğini»** ifade etmiştir. (Faruk Cumbul: Ruşen Eşref'in gözyaşları, Vatan gazetesi: 16 ekim 1959)

Öyle anlaşılıyor ki Atatürk'ün Fikret'e sevgisi çok eski ve köklüdür. Harp Okulunda Atatürk'ün sınıf arkadaşı olan, daha sonra ona yaverlik de yapan Hayri Paşa bu konuda şunları anlatmaktadır: **«Atatürk edebiyatla, matematik gibi birbirine aykırı iki bilim dalına da aynı şiddetle bağlıydı. Hemen bütün şiirlerini ezberlemiş oldukları ve şair olarak en çok sevdikleri Tevfik Fikret'in bilhassa Sis manzumesini severdi. Gerçi o, Nâmık Kemal'i, Abdülhâk Hâmid'i okumaktan da zevk duyardı, ama asıl Fikret'in hayranı idi.»** (Naci Sadullah: Yakınları Atatürk'ü anlatıyor, Akşam gazetesi: 10 kasım 1964).

Eski yazar ve şairlerimizden İbrahim Alâettin Gövsa da Atatürk'ü nasıl tanıdığını anlatırken, onu ilk defa 1917 yılının 18 ağustos günü Tevfik Fikret'in Rumelihisarındaki Aşiyanında, ölümünün ikinci yıldönümü dolayısıyla yapılan toplantıda gördüğünü ve tanıdığını yazar. (İ. Alâettin Gövsa: Acılar adlı kitabında 8 aralık 1938 tarihli **«Onu Nasıl Tanıdım?»** yazısı, Yedigün Yayını - 1942) Atatürk o tarihte Suriye'deki yedinci ordunun komutanı idi. Gövsa'nın sözünü ettiği gün İstanbul'da bulunması kısa süreli bir izin veya görev sebebiyle olmalıdır. Böyleyken, Atatürk'ün çok sıkışık durumda olduğu bir zamanda Tevfik Fikret için yapılan bir anma toplantısına bile katılması ondaki Tevfik Fikret sevgisinin ne derece derin olduğunu açıkça gösterir.

Atatürk'ün Tevfik Fikret sevgisi sadece derin olmakla kalmamış, devamlı da olmuştur. Hayatı boyunca bulunduğu toplantılarda, söyleşilerde, sofralarda söz şiire, edebiyata kayınca o derhal Tevfik Fikret'i anmış, onun şiirlerini okumuş ve okutmuştur. Ord. Prof. İsmail Hikmet Ertaylan'ın **«Tevfik Fikret - Hayatı, Şahsiyeti ve Eserleri - İstanbul 1963»** adlı kitabının sonunda (sayfa: 144) yayınlanan bir mektupta Atatürk'ün huzurlarıyla Elazığ Halkevinde yapılan bir toplantıdan söz edilmektedir. Bu toplantıda Atatürk yanında bulunan arkadaşı İsmail Müştak Mayakon'u sahneye çıkartmış, Fikret'in Ferda, Sis, Rücû şiirlerini okutmuş, **«başka hangi şair böyle güzel ve inkılâpçı şiirler yazmıştır?»** diyerek takdirlerini bildirmiş, etrafında oturan bakan, milletvekili ve generallere Fikret'in devrimci bir şair olduğunu ve zamanının haksızlığı ve geriliği ile mücadele ettiğini anlatmıştır.

Atatürk'le bir vapur gezisi yapan bir gençlik gurubunun içinde bulunan bir yazarın yazdığına göre, bu gezi sırasında Atatürk gençlerden Tevfik Fikret'in bildikleri şiirleri varsa okumalarını istemiş, bir gencin **«Ben Fikret'in Ferda'sını söyleyebilirim Atam»** cevabı üzerine de **«— Ferda'yı mı? Benim en çok sevdiğim şiirdir o. Onu sana söyletmiyeceğim. Kendim söyleyeceğim.»** demiş ve söylemiştir. (Ragıp Şevki: Atatürk'le yedi saat, 1938'de yayınlanan Yarımay dergisinden alınarak, Hilmi Yücebaş: Bütün cepheleriyle Tevfik Fikret - İstanbul 1959, sayfa: 70)

24 aralık 1867'de doğan, 19 ağustos 1915'de ölen büyük şairimizin 100. doğum yıldönümü dolayısıyla ölümsüz anısı önünde saygıyla eğiliriz.

M. Hayrettin ABACI

Hazırlayan: Aşık İHSANİ

MAKSUDİ

Âşık Maksudi, bereketli MARAŞ toprağının yetiştirdiği değme yiğit halk şairlerimizden biridir. Halen yaşı otuzun altında bu iyiye dost, kötüye düşman şair kardaşımız, Anadolu'da köy köy dolaşmakta ve uğruna baş koyduğu fakir halkını, zalim düşmanlara karşı uyarmaktadır. Şairin, şu feleksiz dünyada altı okka yüreğinden ve eğilmeyen dik başından başka bir şeyi yoktur. Yoktur ama, kendisini böyle yoksul bırakanlara karşı da, kini tükenmeyecek kadar çoktur.

İşte bir şiiri:

TÜRLÜ ÇEŞİTLİ

Âlemin fezaya gitme çağında
Bir devir türedi türlü çeşitli
Ortanın salında, onun sağında
Partiler türedi türlü çeşitli

Ağalar türedi eşkiya tipi
Kimlerin elinde onların ipi.
Nurcu, Süleymancı, masonluk gibi
Tarikat türedi türlü çeşitli.

Çin atom patlatır, uyur araplar
Dostu, düşman gibi sayar ahbaplar.
Politika kaynar döner dolaplar
Yardımlar türedi türlü çeşitli.

Mecliste sosyalist 15 mebus var
Bu bir büyük gerçek olur mu inkâr
Anayasa sola kapalıdır der
Söylevler türedi türlü çeşitli.

Velhasıl kalem sığmaz vicdana
Altmış altı dosya, onlar bir yana
Dokunalım diye Çetin Altan'a
Komisyon türedi türlü çeşitli.

Çetin Altan'ı tasfiye seferberliği

Çetin Altan'ın dokunulmazlığının kaldırılması konusu yeniden trajı komik bir hava içerisinde meclise getirildiği ve AP'liler mutlaka «baş» istediklerini açıkladığı halde meslekdaşları yine görülmemiş bir vurdumduymazlık içerisinde olayı gereken önemde ele almamış, hattâ kendi gazetesi dahi bu olayı sayfanın altında.. tek sütunluk haberler halinde yansıtmakla yetinmiştir.

Bu konuda geçen hafta basında çıkan en ilr çekici yazı, Ulus Gazetesi'nde Cenap Çetinel'in Meclis notları olmuştur. Çetinel'in yazısını aynen *sütunlarımıza alıyoruz:*

«Beş üyesinden üçü AP'li olan İhzarî Komisyonda Çetin Altan'ın yasama dokunulmazlığının kaldırılacağı belliydi..

Büyük çoğunluğunu AP'li üyelerin teşkil ettiği ve hele GP'li Coşkun Kırca'nın da bulunduğu Anayasa - Adalet Karma Komisyonunda İhzari Komisyon kararının benimseneceği besbelliydi..

AP'nin çoğunlukta olduğu ve GP'nin de 31 oya sahip bulunduğu Millet Meclisi Genel Kurulunda da dokunulmazlığın kaldırılması yolunda karar alınacağı hemen hemen belllidir..

Ama, mesele Anayasa Mahkemesine gittiğinde ne olacaktır?..

İşin bu noktasında hiç kimse kesin bir şey söyleyemez.

Geçen defaki görüşmeler arasında «Anayasayı bu parmaklar yazdı» diye övünen, «Komisyonun bu kararını bozacak bir yargıç anasının karnından çıkmamıştır» diye üst perdeden konuşan Anayasa allâmelerinin (!) nasıl feci bir şekilde yanıldıklarını, Anayasa Mahkemesi, hem de usul yönünden kararı bozduktan sonra, bu allâmelerin (!) kaba etlerinin üzerine nasıl oturuverdiklerini gördükten sonra, artık bu konuda hiç kimse kesin bir tahminde bulunmak cesaretini gösteremez.

Geçen defa Komisyondaki AP'lilere akıl hocalığı taslayan Anyasa allâmesi (!) GP'lilerin bizzat kendilerinin Komisyonda bulunmadıklarının Anayasaya aykırı olduğu Yüce Mahkemenin kararıyla sabit olduktan sonra, hiç ama hiç kimse artık curt atamaz.

Evet, Millet Meclisi Genel Kurulunda da kabul edilecektir komisyonun kararı. Fakat Anayasa Mahkemesine gittiğinde ne olacaktır?

Bunu ileride anlayacağız.

Çat! Çat! Çat

Çetin Altan yanımdaki koltukta oturuyordu. Sıkıntılı bir hali vardı. Sigara üstüne sigara yakıyordu. Bir ara yemek için ne zaman ara verileceğini sordu:

— Vermezler dedim.

Yanılmamışım. Gerçekten de reddedildi bu yoldaki bir teklif. AP'li üyeler bir an önce «sonuç almak» istiyorlardı. İhzarî Komisyon Başkanı Kemal Bağcıoğlu, yanımızdaki bir odaya çekilmiş, kolları sıvamış habre rapor hazırlıyor. Çat çat... Çat çat... Bağcıoğlu söylüyor, sekreter yazıyordu.

«...TİP İstanbul Milletvekili Çetin Altan'ın dokunulmazlığının kaldırılmasına...»

Altan'a ait dosyaları yetiştirmek için çırpınıyor, insan üstü bir caba harcıyordu Bağcıoğlu... Çat çat çat... çat çat...

Karma Komisyon da boş durmamış, yemek için ara bile vermeden çalışıyordu.

Ah ahhh!.. N'olur milletin temsilcileri her zaman, her konuda böyle gayretli olsalardı...

Ah n'olurdu komisyonlarda aylardan, hattâ yıllardan beri bekleyip duran kanun tekliflerini de bu süratle çıkarıverselerdi

Bağcıoğlu yanımızdaki odada ha babam yazdırıyordu. Çat çat... Çat çat çat...

— Bir parça kâğıt versene... Dedi Çetin Altan.

O da başladı yazmaya. Yazdığı savunma değil, ertesi gün yayınlanacak olan fıkrasıydı. Bilmiyorum neler yazdı?.. Arada bir bana soruyordu:

— Benim dosyalara sıra geldi mi?

— Yazmaya devam... Gelmedi..

— Bir de karnım acıktı ki... Sabah da yemedim bir şey...

Yüreğim «Cız» etti. Yanımdaki adama baktım, iki yıl önceki *Çetin Altan değildi bu*... Saçları öyle ağarmış ki... Kolay değil, 40 yıl hapsi isteniyor bu adamın. Evde bekleyen eşi ve üç tane yavrusu var.

Önce Bağcıoğlu

Sigaranın birisini söndürüp, birisini yakıyor ve derin derin iç çekiyordu Çetin Altan.

— Yahu bunlar niçin uğraşırlar benimle bu kadar?..

— Bilmem!.

Sahi neden uğraşırlar ki bu kadar?..

Bağcıoğlu'nun çat çatları bitti nihayet. Çetin Altan'ın yazısı da...

Bağcıoğlu koltuğunda dosyalarla girdi içeri..

— Komünist!..

— Küstah!.

— Haddini bildirmeli...

— Kalksın..

— Kalkmalıdır...

— Kaldırılmalıdır...

Ve nihayet oylamaya geçildi.

Ve oylamadan önce Kemal Bağcıoğlu:

— Kabul!!.. Diye bağırdı. Ve bundan sonradır ki oturuma ara verildi.

Nereden nereye?

Tan Gazetesi'ni yakıp yıkanlar arasında, şimdi ortanın solu dergisini çıkaranlardan biri de vardı. Sabiha Zekeriya'nın yazısına tahammül edemeyip gösteri ve tahripçilerin başına geçen, ve bu sebeple tutuklanan dergici, şimdi kendi sayfalarında çıkan yazıyı o zaman yazmış olsaydı, yakalanan komünistler arasında en ağır cezayı alırdı!

FALİH RIFKI ATAY
(Dünya — 20.12.1967)

haftanın karikatürü

Torbalı sanıkları Torbalı'da bulunan Atatürk büstüne pislik sürdükleri iddiasıyle tevkif edilerek cezaevine konan Müslümanlar, 32 günlük bir hapis hayatından sonra tahliye edilmişlerdir. Fotoğrafta gördüğümüz bu nur yüzlü şahıslar aleyhine ayrıca Risale-i Nur okudukları için de takibata geçilmiştir. (Foto: Bugün M. Sami Ucel)

NUR YÜZLÜLER!

Vay nemrut kafalılar, vay!

Küstah insanlar! Münkirler! Allah'ın kanunlarına karşı gelmek çılgınlığını gösteren kendini bilmezler.

Koca budalalar, kart materyalistler!

Vay nemrut kafalılar vay.

Bundan 10 gün kadar önce kâfirler gururla bağırıyorlardı: «Doktorlar, bir adamın kalbini değiştirdiler. Ve onu yaşattılar.»

Şu dünya üzerinde 3,5 milyar insan var. Tıb ilerlerse ve eskiyen kalblerin yerine -farz-ı mahal- takma kalbler yapılsa ve 2,5 liraya işportada satılsa... Ne olacak yani. Dünya kısa zamanda bir sürü yaşıyan mumya ile dolar, yeryüzünde adım atacak boş yer kalmaz.

MEHMET ŞEVKET EYGİ
(Bugün — 22.12.1967)

AP'deki solcular!

Prof. Aydın Yalçın da, AP'de sırf makam ve mevki ihtirası için bulunan solculardan biridir. *Dinine bağlı milletvekillerini* «dini istismar» ile damgalamaya cür'et eden Hasan Türkay da bu kafileye dahildir. Ve daha *bir kısım AP'li milletvekilleri vardır ki, bunlar* çeşitli tavır ve hareketleriyle ya bilfiil solcu olduklarını veya sol'a *satıldıklarını zaman zaman* ortaya koymuşlardır. Kendilerini «devrimci, kemalist, inkılâpçı» diye takdim eden bu tipler, *AP bünyesinde uzun müddet* yaşıyamayacaklardır

N. MUSTAFA POLAT
(B. Sabah - 22.12.1967)

A N T • Haftalık Dergi • Kurucuları: YAŞAR KEMAL, FETHİ NACİ, DOĞAN ÖZGÜDEN • Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN • Bu sayıda Sorumlu Müdür YAŞAR UÇAR • Teknik Sekreter İNCİ ÖZGÜDEN • İdare yeri: EBUSUUD CADDESİ TAN HANI No: 96-302 SİRKECİ İSTANBUL • Telefon: 27 81 09 • Posta Kutusu 934 SİRKECİ İSTANBUL • Ankara Temsilciliği Tel: 13 40 20 • Dizgi ve Baskı: VATAN MATBAASI • Taşra Dağıtımı: HÜR DAĞITIM Cağaloğlu İstanbul, Tel: 27 38 54 • İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE Ankara Cad. 34 İSTANBUL, Tel: 27 89 49 • Abone Şartları: Yıllık 60 Lira, Altı Aylık 30 Lira Üç Aylık 15 Lira • İlân: Santimi 25 Lira; yayın ilânları yüzde 50 indirimlidir • Tek sütun üzerine 5 Santimlik kutu yayın ilânları 50 Lira'dan kabul edilmektedir...